

ANUL LXXXI

Nr. 41

9 — 16

octombrie 1991

BUCUREȘTI

Flaclăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911



**Cîntecul
de sirenă
al domnului
Petre
Roman**

pag. 2

GULAGUL DIN VALEA SEACĂ



pag. 6

**Răgetele
măgarului
kaghebisto —
kominternist**

pag. 14



Miss România Sport '91

Fotografie de GIG MOTOIANU

**Fetița
povestește,
polițistul
plînge**

pag. 9

**Veniți,
luați,
acesta
este
sîngele
meu!**

pag. 10

OAMENI și SOBOLANI



pag. 7

Cîntecul de sirenă al dlui Petre Roman

Românul este născut nu numai poet, ci și gazetar, dovadă noianul de comentarii și de scenarii consacrate recente mineriade, care mai de care mai interesante, mai ingenioase și mai credibile. Neglijat, abia amintit ici-colo, a fost aspectul electoral al întregii afaceri. Mie însă acest aspect mi se pare esențial și îndrăznesc să afirm că odată cu mineriada din septembrie anul acesta, campania electorală pentru alegerile din 1992 a început.

Singurul efect politic al celei de-a patra descinderi a minerilor la București a fost demisia guvernului fesenist condus de dl Petre Roman. Dar oare bitele și topoarele minerilor au fost și cauza demisiei? Nicidecum. Mineriada, vorba lui Bălcescu, „fu ocazia” pentru ca guvernul să plece. Motivele sînt însă altele.

Adevărul este că guvernul Petre Roman, și în primul rînd Petre Roman însuși, era uzat, aș putea spune chiar epuizat politic. Contrar celor afirmate de premierul demisionar și de susținătorii lui cei mai fideli, că prin demisia silită a fost stopat din înlăptuirea programului său de reforme, că n-a fost lăsat să-și ducă opera la bun sfîrșit (de către forțe care nu doreau succesul reformei), dl Petre Roman dăduse cam tot ce putea de el bun în actuala etapă în postura de șef al executivului. Mai departe era greu să meargă, avînd în vedere și greșelile săvîrșite (haosul din economie, scăderea de sub control a prețurilor, sărăcirea și chiar infometarea populației, luarea de măsuri fără cunoașterea exactă a situației, a stării de spirit din țară, temporizarea unor acțiuni ce se cereau înlăptuite urgent, incurajarea poftelor de căpătuială a noii nomenclaturi, cearta cu Parlamentul, neputința de a ține în frîu corupția și delincvența), dar mai ales unele componente (negative) ale „naturelui” său: un orgoliu nemăsurat, un dispreț de fecior de bani gata față de cei mulți și necăjiți, o certă aplecaciune către autoritarism (în condiții propice, din el ar fi ieșit un bun dictator comunist). Toate acestea au dus la o criză mare de popularitate și, ca urmare, și de autoritate a guvernului. Cum însă guvernul, o știe toată lumea, este o emanație a F.S.N.-ului (căci, doară — nu-i așa? —, F.S.N.-ul este partidul care a cîștigat alegerile de la 20 mai 1990 și el deține o majoritate zdrobitoare în Parlament), scăderea popularității guvernului s-a răsfrînt întregă și asupra F.S.N.-ului, cu care mulți îl identifică (în mintea oamenilor simpli, F.S.N. are, datorită majorității obținute, un statut cam de partid unic, precum nu de mult p.c.r.-ul). Rezultatul: o îngrijorătoare modificare a opțiunilor electoratului în defavoarea F.S.N.-ului. Sondajele de opinie arată că în cazul cînd ar avea loc alegeri acum, F.S.N.-ul ar mai putea cîștiga, cu foarte puțin peste 50 la sută, dar în primăvară ar pierde cu certitudine alegerile. Deci, continuarea guvernării Petre Roman ar fi însemnat o șubrezire și mai mare a pozițiilor F.S.N.-ului. Guvernul trebuia să se retragă urgent, dacă nu la somația minerilor, atunci din proprie inițiativă.

A fost s-o facă minerii. Eu n-am să merg pînă acolo încît să acord credit scenariului (da, a fost lăsat în considerație și o astfel de variantă) potrivit căruia însuși guvernul i-a pus la cale pe minerii să vină să-l dea jos, spre a avea un motiv să se retragă. Nu, dar din punct de vedere electoral mineriada a prins bine F.S.N.-ului. Eliberat de povara guvernării, dl Petre Roman, liderul național al F.S.N.-ului, va putea să se ocupe cu toate forțele, capacitățile și talentele sale (de muncă, de convingere, de tras sfori și de seducție) pentru a reînclina balanța simpatiei și preferințelor corpului electoral către discreditatul F.S.N.

Și dl Petre Roman a și pornit la lucru și, prin aceasta, campania electorală a F.S.N.-ului a demarat. Iar noi am văzut la întîlnirile cu ziaristii și pe ecranele televizoarelor un alt Petre Roman, un Petre Roman neprim-ministru, neșef al executivului, nemarcat de pietrele de moară ale guvernării. După oftaturile din toți rîrunchii presărate în primul interviu de după maxilare, dl Petre Roman ne-a apărut, în zilele următoare, într-un adevărat galop de sănătate al arătărilor ori intervențiilor publice, destins, degajat, reconfortat și reconfortant, dezinvolt, pus pe făcut bezele către june ziariste simpatice, arătîndu-și colții cînd se simte încolțit, ocolind cu abilitate toate obstacolele și capcanele, pe scurt, un Petre Roman intrat în pielea unui candidat american la președinție. Afirmand răspicat că nu se consideră deloc un infrînt, că este și politician, și economist, și tehnician (al guvernării), dl Petre Roman a promis că va duce Frontul către victorie în alegeri. Dacă are sau nu șanse să reușească e o problemă de care mă voi ocupa cu alt prilej. Deocamdată, constatînd că așteptatul cîntec de lebădă al dlui Petre Roman a fost înlocuit cu un cîntec de sirenă (il pot cînta și bărbaiții, mai ales cei cărora le joacă ochii după femei), mă întreb dacă dl Petre Roman se va mulțumi, în cadrul bătăliei electorale ce se va da, cu eforturi pentru redresarea F.S.N.-ului, ori va păși apăsător, dar fără mineri, către fotoliul din Palatul Cotroceni?

ION D. GOIA ■



Puterea și mineriadele

Au trecut de la mineriada doar două săptămîni. Evident, într-un timp așa de scurt misterele ei nu puteau fi dezlegate (s-au propus însă numeroase scenarii). Totuși, unele clarificări au avut loc. Astfel, darea pe post (la televiziune) a casetei cu întîlnirea dintre președinte și delegația de mineri (nu întîlnirea între patru ochi Iliescu-Cosma) a dovedit că pe dl Iliescu l-a agasat de-adevărata prezență a minerilor în București și la Cotroceni și că a făcut eforturi de-a se descotorosi de ei și de a le face vînt în Valea Jiului. Dl Iliescu a avut dreptate cam în tot ce-a spus cu acest prilej în apărarea legalității, a principiilor unui stat de drept, a democrației ș.a.m.d. Aproximativ la fel, dar mai pe larg, s-a exprimat și dl Petre Roman la ultima sa conferință de presă (de fapt, în toate luările de poziție de după demisie). Așa a spus și presa fesenistă, și Televiziunea. Întrebare de 1000 de puncte: oare toate acestea președintele, primul ministru, alți demnitari fesenști, presa și televiziunea feseniste le-au aflat de-abia acum, anul trecut nu le știau? Pun întrebarea intrucît:

Dacă dl Iliescu — nu chiar în timpul mineriadei din 1990, atunci nu se putea, fiindcă chiar Domnia sa îi chemase pe mineri, ci puțin mai tîrziu și în toată perioada scursă de atunci — și-ar fi făcut autocritica și ar fi condamnat fără echivoc atrocitățile săvîrșite de mineri cu un an și ceva în urmă;

Dacă dl Petre Roman ar fi spus în 1990 despre mineriada de atunci ceea ce a spus în timpul ultimelor sale intervenții despre mineriada de anul acesta;

Dacă Televiziunea ar fi înfățișat actele de barbarie, devastările și jafurile comise de mineri în iunie 1990 la fel cum a făcut-o cu fărădelegile ortacilor din timpul descinderii din septembrie 1991;

Dacă Parlamentul cerea, și în 1990 rapoarte urgente din partea ministerelor și instituțiilor cu responsabilități în menținerea ordinii și paza legalității în România (M.I., M.Ap., S.R.I., Procuratura);

Dacă erau deferiți justiției și condamnați, conform legilor, toți minerii (și,

desigur, și falșii mineri) care au terorizat Bucureștiul la 14-15 iunie 1990; dacă s-ar fi făcut toate acestea. MINERIADA 1991 N-AR MAI FI AVUT LOC.

Morala:

Este stringent necesar să se urmărească și să se defere justiției toți cei care în cadrul mineriadelor din iunie 1990 și septembrie 1991 au comis fapte ce se pedepsesc de codul penal: piraterie, terorism, jafuri, bătăi, distrugerii etc., precum și cei care au pus mineriadele la cale. Firește, trebuie să se ia în calcul și pagubele rezultate din boicotul economic și politic al comunității internaționale, din izolarea și marginalizarea României pe plan internațional ca mare a mineriadelor. Dacă nu se va întîmpla așa, dacă minerii vor vedea că actele lor de barbarie, o rușine pentru România și pentru întregul glob, rămîn nepedepsite, mineriade se vor produce și de aici înainte.

(I.D.G.)



Poliția îi caută pe bucureștenii care s-au alăturat minerilor

Aflăm din sorginte sigură că poliția este pe urmele bucureștenilor care au manifestat pe străzile Capitalei împreună cu minerii. La secțiile de poliție se află fotografiile decupate din filmele făcute de Televiziune, pe baza cărora cetățenii respectivi urmează să fie depistați. Nu știm dacă s-au trimis și în Valea Jiului fotografii ale minerilor ce urmează a fi reținuți. De asemenea, nu știm dacă în București au început arestările. Vă vom ține la curent.

Miron Cosma minte?

Ne amintim cu toții de cele spuse în primul rînd de Miron Cosma, dar și de alți reprezentanți ai minerilor cu privire la costul transportului lor la București și înapoi: sindicatul minerilor a plătit garniturile respective. Aflăm însă cu stupefacție de la dl ministru al transporturilor (în guvernul în exercițiu) că nu s-a plătit nimic. Care-i adevărul? Să meargă Miron Cosma cu tupeul pînă acolo încît să mintă în fața întregii țări?

Nemulțumiri sindicale la Tecuci

În urma analizei situației actuale cu care se confruntă locuitorii municipiului Tecuci, liderii sindicatelor de la societățile comerciale IRA, ICM, PTTR, Fabrica de Mobilă, Vinalcool întruniți în ziua de 16.01.1991 au înaintat un protest Prefecturii județului Galați prin care se cere soluționarea cu maximă operativitate a următoarelor probleme: reducerea prețului la pline, deoarece dublarea sa nu este justificată; stîrpirea speculei și a bișniței; înființarea curselor de navetă ale I.J.T.L.-ului Tecuci pentru schimbările II și III; asigurarea investițiilor în Tecuci în construcția de locuințe, instalații de apă și gaz metan. Sindicatele menționate mai sus au avertizat conducerea județului că în caz de nerezolvare a problemelor enunțate vor continua sub alte forme seria de proteste.

Pe adresa Palatului Cotroceni

(fostă reședință regală, actuală reședință prezidențială)

Referitor la comunicatul Biroului de Presă al Președintelui României, difuzat pe postul național de Televiziune miercuri, 2 octombrie, a.c., comunicat în care se fac aprecieri denigratoare la adresa revistei noastre nr. 40 din 2.10.1991 („inventii”, „afirmații necontrolate”, „calomnii”, etc.), autorul articolului în discuție precizează:

Lesne de observat pentru cititorul paginilor intitulate „D-l Ion Iliescu „dansează” în familie” este că autorul se referă, în primul rînd, la familia spirituală de care s-a lăsat înconjurat președintele. Referiri exprese privind înrudirea reală a președintelui cu cei doi demnitari nominalizați în articol — dintre care unul (și nu „diverse persoane”, cum în mod răuvoitor și vădit eronat se afirmă în comunicat) poartă, nu numai printr-o simplă coincidență, numele de Iliescu —, autorul și le susține în continuare, declarînd că după toate informările și verificările pe care le-a întreprins, aceste date sînt reale.

Ar fi de dorit ca președintele României să nu aibă față de presă atitudine fetei urite care sparge oglinda.

PAUL VINICIUS ■

A treia spargere la „Flacăra”

În timpul week-endului, în redacția „Publicațiilor Flacăra” au pătruns din nou musafiri nepoțiti. Amănunte în numărul viitor.

O grevă cu cîntec...

Regia Autonomă de Transport Urban Cluj (RATUC), a de 18 iulie 1991 avea să semneze un fenomen, cel în, ciudat. Era în jurul orei 10 — momentul schimbării tură — cînd, aproape întreg sonalul controlorilor de bilete ce urmau să satisfacă — bul de după-amiază s-a — at vociferînd și a anunțat ducerea unității că refuză iasă la lucru, în cazul în e direcția nu va fi de acord satisfacerea revendicării pe e o va supune atenției. Desindu-se la fața locului, e căpătase aspectul unei se- te de urgență, d-nii direc- i Liviu Neag și Arpad Idvari au avut surpriza să istate că revendicarea pen- care controlorii intraseră, ctic, în grevă se referea la erea de excludere din coti- vil lor a d-lui Doru Zaharescu, deci o sancționare, um cauze socio-profesiona- în sprijinul revendicării lor, arășii au adus tot felul de inuiri așa-zis „profesiona- colegului lor deși motivele, sute cu o ață cit se poate albă, nu erau altceva decît dul în papură căutat. D-l ector Neag a promis că va aliza situația și va lua o ho- tire, după care, fericită, ripa de controlori s-a repe- pe urmele inconștienților sageri fără bilete...

Cît poate cîștiga un controlor de bilete?

Zaharescu lucrează la RATUC — fostă I.J.T.L. Cluj —

Imediat după Revoluția din decembrie '89, am sperat cu toții într-o tranșantă despărțire de comunism și în renașterea rapidă a societății românești, din propria cenușă. Ne-am înșelat, însă. Iată că, la aproape doi ani depărtare, situația nu este deloc roză, starea falimentară continuă să se adîncească, evidențiind puternicul efect al forțelor involutive — reacție negativă la

tendința de transformare a țării. La scară microscopică, situația precară în care ne aflăm își găsește justificarea în acțiunile refractare ale unor persoane în sufletul cărora comunismul și-a conservat intacte rădăcinile. Plediciile cu care este confruntat d-l Doru Zaharescu formulează, în acest sens, un caz tipic.

Iarășii principii comuniste, tovarășii?!

din 1987. „De la data angajării mele — îmi spune dînsul —, m-am achitat cu consecvență de sarcinile de serviciu, îndeplinind planul individual cu 250-330 procente, lună de lună, fapt ce s-a reflectat în nivelul salarizării mele. La noi, condițiile pentru realizarea ridicării salariului sînt: realizarea sarcinilor individuale, în sumă de 10.000 lei, iar din ceea ce se realizează peste acest plafon, unitatea ne mai acordă încă 33 la sută, ceea ce permite un cîștig nelimitat fiecărui controlor. La 22 mai a.c., într-o discuție avută cu dl. ing. Gheor-

ghe Spătaru — șeful biroului Control Siguranța Circulației, din cadrul RATUC — cînd i-am relatat că pînă la acea dată eu realizasem deja suma de 21.000 de lei, mi-a replicat: „Zaharescule, să nu mai lucrezi atîta, că ăștia vor ridica planul!“ (?) Și a mai spus că nu este în regulă ca un controlor de bilete să cîștige mai mult decît un inginer. Pe 31 mai am fost chemat în biroul dîmnealui unde, în prezența d-lui Mircea Bunea, șef compartiment controlori și liderul sindicatului liber RATUC, mi s-a comunicat că începînd

cu 1 iunie am să lucrez în alt compartiment, datorită refuzului colegilor mei de a mai lucra cu mine. Realitatea este că nu sînt acceptat din cauza realizărilor deosebite pe care le am, existînd în permanență un etalon de comparație complet defavorabil colectivului. Din acel moment, atmosfera de la locul de muncă a devenit tensionată, chiar d-l Spătaru fiind cel care instigă în permanență pe controlori, unul împotriva altuia, fapt ce a culminat în data de 28 mai, cînd colectivul în care lucrez a înscenat o situație conflictuală de tip grevist, al cărei incitator aș fi fost eu, ceea ce era complet absurd, avînd în vedere faptul că în urma activității pe care o desfășurasem pînă în acel moment, calculul prezumat al retribuției mele era în jurul sumei de 20.000 de lei.

jul metalic căutînd să mă lovească folosînd un suport metalic, dar nu a reușit, deoarece m-am ferit. În tot timpul cit a durat încercarea de agresiune, m-am adresat mai multor colegi aflați prin preajmă solicitîndu-le ajutorul pentru a tempera lucrurile, dar majoritatea s-au prefăcut că nu mă aud. În cele din urmă am fost sprijinit de cîțiva colegi care au reușit să-l oprească pe Fărcaș — aflat în stare de ebrietate, deși era de serviciu — altfel, cine știe cum s-ar fi terminat povestea... Dar astea sînt doar cîteva din multele șicane și batjocuri la care am fost supus. Partea mai proastă este că nici conducerea unității nu a reacționat din timp și, mai mult decît atît, le-a făcut jocul, dîndu-le, în cele din urmă, satisfacție.

O soluție pentru liniștea cui?

Un ghiveci cu flori trece prin trei geamuri

Dar, cînd nu merge cu vorba bună, se practică și bătaia... Să-i dăm din nou cuvîntul d-lui Zaharescu: „La data de 18 iunie 1991, orele 21,25, am fost agresat în incinta unității de către un contravenient rom, venit să plătească amenda și să-și ridice buletinul de identitate, împreună cu un coleg controlor, pe nume Eugen Fărcaș, cu care ocazie au spart 3 geamuri cu un ghiveci cu flori, de la casieria unității, în care mă refugiasem vîzînd că romul devine violent. De fapt, Fărcaș a urmărit cu interes încercările romului de a mă maltrata dar, vîzînd că am reușit să scap îndărătul grătilor metalice care protejează casieria, și-a pierdut cumpătul și s-a repezit lovind cu furie cu piciorul în ușa casieriei. Într-un moment de isterie, s-a urcat pe grila-

Consiliul de administrație al RATUC a hotărît, la sfîrșitul lui iulie, transferul intern al d-lui Zaharescu, nespecificînd unde. Fără nici o notă scrisă, d-l Zaharescu a fost mutat să lucreze în cadrul serviciului aprovizionare, din dispoziția d-lui dir. Neag. Pînă la noi clarificări, d-lui Zaharescu i s-a impus să își ia concediul de odihnă. Reîntors din concediu în data de 4 septembrie, a fost trecut cu decizie în funcția de impiegat, cu o încadrare maximă de 8.000 de lei lunar. Cazul d-lui Doru Zaharescu pune în lumină, cit se poate de limpede, perpetuarea practicilor comuniste cărora ar trebui să le punem capăt cit mai curînd cu putință, dacă vrem să construim o reală scară de valori.

PAUL VINICIUS ■



Mai bine de 400 de mii de locuitori ai județului Iași vor trebui în curînd să renunțe la a mai consuma apă de la robinete, dacă nu se vor lua măsuri rapide de oprire a sursei de poluare.

O analiză de ultimă oră efectuată de dl. ing. Paul Ropot, șef serviciu C.T.C. — laboratoare din cadrul Regiei autonome județene apă, canal — Iași, asupra apei brute de la Timișești a pus în evidență încălcări în substanțe organice și amoniu ce depășesc cu mult limita admisă. Pe scurt, lucrurile stau așa: Dejecțiile provenite de la cele 6 mii de animale ale S.A.C. Agroindustria-lă „Dumbrava“ S.A. Tg. Neamț au fost depozitate pe parcursul mai multor ani într-un șanț antitanc cu o lungime de 10 km și foarte aproape de traseul drenurilor subterane de captare a apei din bazinul Ozana. Într-un proces verbal încheiat pe data de 5 septembrie 1991 R.A.J.A.C.-Iași arată printre altele: „Șanțul anticar este plin cu dejecții animalele. Există pericolul potențial de contaminare a pinzei freatice ce alimentează drenul Timișești cu un debit de 1,5 m/s.“ S.C. „Dumbrava“ S.A. este dată în judecată, pe data de 12 septembrie. Prefectura județului Iași transmite dosarele Procuraturii locale pentru începerea urmăririi penale.

Informații asupra situației încă din luna iulie, dl. Ioan Jelev, secretar de stat în cadrul Ministerului Mediului, îi răspunde cu o întîrziere prefectului județului Iași, dl. Dan Gilea, promițîndu-i că „în cursul lunii august a.c. la o dată ce vă vom anunța-o în timp util, vom analiza situația balastierelor din zona captării Timișești avînd în vedere sesizarea nr.

rile circa 8 km. Apa a început să aibă urme de substanțe, ce provin din dejecții, imediat după ploile din august. Dacă nu se întreprinde ceva în mîsură să împiedice continuarea infestării, procesul va fi ireversibil. Noi am cerut ca S.C. „Dumbrava“ S.A. să decolmateze întregul șanț anticar în timpul cel mai scurt. Altfel, vom pierde cu toții“.

moniu-absent. Riscul este ca, în urma persistării acestor substanțe, sursa să fie închisă“.

Ce spun vinovații?

„Noi nu sîntem vinovați; Guvernul a promis alocatii bugetare pentru protecția mediului și n-a dat nimic. Pentru terminarea platformei de deshidratare, ne-ar trebui 3,5 mi-

in dialog cu reprezentanții R.A.J.A.C.-Iași); „Platforma nu este încă terminată, dar în șanțul anticar nu mai depozităm dejecții“. „Le descărcați în Ozana“: „Nu este adevărat!“ „Le descărcați, c-am găsit noi urme“. „Ba nu“. „Ba da“. Mergem să vedem? „Mergem!“

Ce spune departamentul agriculturii de stat

Foarte amabil, dl. dr. Dan Ilea din cadrul Departamentului Agriculturii de Stat ne conduce prin fermele S.C. „Dumbrava“ și ne asigură că într-o săptămînă se va rezolva problema banilor. Este căutată la telefon doamna Toncea, directoarea generală în cadrul departamentului care explică mai puțin optimistă că Banca Centrală le-a interzis să depășească plăfoanele de credit pînă la 1 octombrie. Totuși, ne asigură ea, va încerca să obțină banii necesari decolmării șanțului și punerii în funcțiune a platformei de deshidratare. Pînă atunci, însă, în mod perfid, pe un drum pe care deja și l-au creat, dejecțiile vor pătrunde încet, dar sigur, în pinza freatică.

AL. MIHAILA ■

STYXUL DE LA ROBINET

6826/17 07 1991. „Din informațiile pe care le avem, nu s-a mai întreprins nimic. Cum a fost posibil ca o Societate Comercială să primească avizul de funcțiune fără o asemenea stație de epurare este o taină pe care doar cei de la Centrul de medicină preventivă ar putea-o dezlega.“

Ce spun specialiștii?

Vasile Tidularu, maestru principal P.A.J.A.C.-Iași, secția Timișești: „Bazinul hidrografic al Ozanei se întinde pe cîteva mii de hectare; acest șanț anticar plin cu dejecții animale merge paralel cu drenu-

Gheorghe Crăciun, maestru, șef formație captare Timișești: „Nu este suficient ca S.C. „Dumbrava“ să înceteze depozitările de dejecții în șanț; trebuie să înceapă imediat decolmatarea șanțului. Sînt indicii că în unele zone gunoierul a fost descărcat direct în Ozana“.

Ropot Paul, șef serviciu C.T.C. — laboratoare R.A.J.A.C.-Iași: „Apa analizată prezintă: substanțe organice 35-40mg/L, amoniu 15-20 mg/L, în condițiile în care limitele de încadrare la apa brută prevăd sub 10 mg/L substanțe organice, iar a-

lioane lei. Din 1990 am făcut mai multe adrese către Prefectura județului Neamț și Direcția Agricolă cerînd deschiderea unei linii de credit; n-am primit nici un răspuns! Lucrarea ne depășește pe noi; pentru evacuarea șanțului ne-ar trebui 7,8 milioane de lei. De unde să-i luăm? Mai este un aspect: Iașul n-a făcut analize împreună cu noi, așa că le putem contesta“ (Dl. director dr. Vasile Nica — S.C. „Dumbrava“ S.A. Tg. Neamț).

Ing. Constantin Nechita, refuză să-și dea numele (aflat

CINE SINT TERORIȘTII?

Dosarul martirilor striviți în după-amiaza zilei de 21 Decembrie

...S-au scris multe pagini despre confruntarea din acea după-amiază de 21 Decembrie și din noaptea de 21 spre 22 Decembrie. Au fost relatate momente de neuitat. S-au surprins numeroase fapte INEDITE. Nu cred, însă, că românii care s-au ridicat atunci vor putea uita vreodată nu atât armele și vehiculele ucigașe, ci, mai ales, URA cu care-i întimpinau CEI CE COMANDAU pe aceia cărora le cereau să ucidă. Era o URA fără margini, era o URA cumplită: URA celor ce-și pierdeau privilegiile, locurile căldute, bine retribuite în serviciul dictaturii; era o URA care se revărsa în valuri asupra mulțimii, pe care pină mai ieri o manevrau, o manipula și o modelau după voința lor. Era URA stăpînitorilor împotriva sclavilor; era URA celor îmbuibăți împotriva flămînzilor care refuzau să mai flămînzească; era URA celor puțini împotriva celor mulți. Era o URA, însoțită de PANICA năruirii acelei lumi a minciunii și ipocriziei în care trăiau și de care beneficiau pe spinarea milioaneilor de asupriți și terorizați. Iar ATUNCI, în acea după-amiază de 21 Decembrie, privilegiatilor nu le venea să-și creadă ochilor că milioanele TĂCUTE și MANIPULATE fără prea mare greutate pină în acele momente, le opuneau rezistență, o REZISTENȚĂ DURE, cu totul neobișnuită pentru cîmpresori...

Atunci, în acele CLIPE hotărîtoare, cei ce mai aveau încă TOATE mijloacele de represie în mîinile lor AU DECIS SĂ LE NAPUSTEASCĂ împotriva oamenilor, a acelei mulțimi neînmărmate, dar angajate într-o confruntare pe viață și pe moarte să-și REDOBÎNDEASCĂ drepturile...

Era ultima încercare a unei întregi clase de a se menține și chiar de a recuceri ceea ce pierduse după 16 Decembrie la Timișoara și după huiduirea tiranilor în acea zi la București. Nu era

Alexandra DONE. Picioarele i-au fost zdrobite, iar în secunda următoare, tot corpul ei de copil. Era elevă în clasa a XII-a la „Nicolae Bălcescu”. Mihai-Laurențiu GITLAN a fost mai întîi lovit de un glonț criminal și apoi, ca și cum n-ar fi fost destul, a fost măcelărit de un vehicul asasin. Avea numai 19 ani. Radu-Alexandru IONESCU avea doar 17 ani cînd l-a izbit vehiculul ucigaș, iar Ruxandra-Manuela MARCU avea 21 de ani. Mioara-Luiza MIREA era studentă în anul IV la Automatică. Singele acestor copii a însoțit caldarimul din fața Sălii DALLES. Ei strigau „Vom muri și VOM FI LIBERI!” și mureau pentru Libertatea românilor. Acele mașini infernale le sfărîmău trupurile plîpînde, în încercarea de a ne ÎNGENUNCHEA din nou...

...Iar acum ni se repetă fără întrerupere că cei care au năpustit vehiculele grele peste trupurile copiilor nu pot fi descoperiți, identificați și pedepsiți, că am fi în fața unei „ENIGME”. Considerăm că e o problemă de cel mult cîteva ORE să se dezvăluie țării cine a comis acele fapte incalificabile. Convingerea că ACEST DOSAR poate fi imediat soluționat se întemeiază pe următoarele elemente:

1. Se știe cu certitudine ce unitate fusese deplasată în fața Sălii DALLES la 21 Decembrie 1989. Cine afirmă că NU SE ȘTIE, ne minte pe toți cu nerușinare.

2. Vehiculele care au zdrobit trupurile lui Florin-Corneliu BABAN, Diana-Alexandra DONE, Mihai-Laurențiu GITLAN, Radu-Alexandru IONESCU, Ruxandra-Mihaela MARCU și Luiza-Micara MIREA erau conduse de niște militari care aveau NUME și FUNCȚII precise în unitatea respectivă. Nu toți militarii din unitate au comis acele crime abominabile. CEI CARE LE-AU COMIS SE CUNOSC cu exactitate.

3. Este greu de crezut că militarii respectivi au trecut la masacrarea copiilor nevinovați DIN PROPRIE ÎNȚIATIVĂ. Mai mult decît sigur,

DE INJUSTIȚIE. Mai mult, este o ofensă ADUSĂ poporului român și martirilor Revoluției din Decembrie...

DOSARUL ALTOR CRIME comise în după-amiaza zilei de 21 și în noaptea de 21/22 Decembrie

Un alt dosar care ar putea fi clarificat este acela al altor crime comise în acea după-amiază și noapte de NEUITAT în istoria românilor. Între cei uciși atunci sint: Radu DON, Ștefan Achim, născut în 1946, Emil DUHNEA, doctor în economie. Au rămas trei copii orfani: Alin, Vlăduț și un nenăscut; Octavian MARINESCU; Valentin MORARU; Ion MOȘNEAG, strungar la „Grivița Roșie”, grav rănit în Piața Universității în noaptea de 21/22 Decembrie, a decedat la Spitalul nr. 9 în ziua de 26 Decembrie; George Cristian RICHARD, de 25 de ani, muncitor la expediție, Combinatul Poligrafic, împușcat în Piața Universității în seara de 21 Decembrie. Larisa Iulia a rămas orfană de tată: Silviu STAN, de 19 ani, muncitor la serele Popești-Leordeni, grav rănit la 21 Decembrie, a decedat la Spitalul Fundeni la 11 februarie 1990; Emil Răzvan ZAMFIRESCU, de 20 de ani, domiciliat în București, B-dul Metalurgiei nr. 24, Bl. R2, a plecat de acasă declarînd părinților: „Cînd oamenii mor în stradă, eu nu pot sta în casă!” La miezul nopții a fost împușcat în inimă în fața Hotelului Intercontinental. O largă publicitate a fotografiilor acestor oameni ar putea ușura identificarea celor vinovați, cunoscîndu-se ce unități erau ÎN DISPOZITIV în momentul și în locul unde au fost uciși ori au fost grav răniți.

Ceea ce se poate stabili imediat cu toată certitudinea sint ofițerii care au comandat unitățile în cauză. EI SINT CEI CARE AU DAT ORDIN să se tragă în oameni. VINA LOR ESTE INDISCU-TABILĂ...

B. REPRESIUNILE DIN 22-27 DECEMBRIE

Este vorba despre faptele săvîrșite după FUGA tiranilor. Cele mai grave sint cele comise în Piața Palatului (actuala Piață a Revoluției) și la Televiziune. Unele confruntări sîngeroase au avut loc și la Aeroportul Otopeni, la Academia Militară și la Ministerul Apărării Naționale. Cu toate că, în alcătuirea și finalizarea acestor dosare se întrevăd unele dificultăți, o cercetare stăruitoare poate clarifica problemele în suspensie și duce la descoperirea și pedepsirea vinovaților.

DOSARUL TELEVIZIUNII

În noaptea de 22/23 Decembrie 1989, Televiziunea s-a aflat sub un foc concentrat. Mai mulți oameni și-au pierdut viața, apărînd studiourile de unde țara era informată cu privire la desfășurarea evenimentelor. Studioul 4 atrăsese ca un magnet oameni de cele mai diferite convingeri și orientări dispuși să ajute NOUL CURS și NOILE OPTIUNI politice. Tocmai de aceea, Televiziunea a concentrat atenția forțelor care se opuneau schimbării. Așa se explică faptul că în noaptea de 22 spre 23 Decembrie și în zilele următoare, luptele de la Televiziune au fost grele, iar numărul victimelor a fost ridicat. Între acestea, am aflat că tinărul Cristian BOCA, din comuna Uluara Domnească, a luptat fără întrerupere din seara zilei de 22 Decembrie pină în ajunul Crăciunului, cînd a fost rănit. El a fost găsit mort la Morga din Vitan; Dumitru BOERESCU, șofer la Radio-Televiziunea Română, a fost ucis la 23 Decembrie. Tinăra Arianda CARP a fost ucisă la 23 Decembrie. Imre COLCERI, ostaș în termen, a fost împușcat în umăr la 24 Decembrie. Luat cu Salvarea, i s-a pierdut urma; Costel CRAP, de 20 de ani, Sublocotenent post-mort, a fost împușcat la 23 Decembrie; Costel DAN, de 21 de ani, din Rimnicu Sărat, a fost ucis la 23 Decembrie; Daniel DODU, de 28 de ani, a fost asasinat în noaptea de 22 spre 23 Decembrie; Mirela Dănuț DRAGOMIRESCU, de 42 de ani, operator de sunet la Televiziune, a fost ucis la 23 Decembrie; Constantin KOPCIUK, de 43 de ani, a fost grav rănit la 22 Decembrie și a încetat din viață la spital după o lună de suferință; Ion ROCA, de 41 de ani, a fost ucis la 23 Decembrie; Nicolae M. STANCIU, de 38 de ani, împușcat la 22 Decembrie; Ionela și Maria au rămas orfane de tată; Stănică VALCULESCU, născut la 23 decembrie 1967, din comuna Dăscălești, județul Buzău, a fost ucis la 23 Decembrie, chiar în ziua în care implinea 22 de ani. Marius Valeriu BUCUR de la Autobaza ITB Floreasca a fost ucis la 26 Decembrie. În afara celor citați — despre eroismul cărora am fost informați — și alți oameni și-au dat viața pentru apărarea Televiziunii...

Urmărind modul în care au acționat, locul și timpul asasinării lor, precum și operațiunile ulterioare, cum au fost transportarea la spital și îngrijirile acordate pină la încetarea din viață, se pot aduna informații și date importante în descoperirea vinovaților. În cazul ostașului Imre COLCERI, care a dispărut după ce a fost luat de Salvare, se poate stabili ce mașini au operat în zona Televiziunii și ce personal le-a deservit. În felul acesta, se pot depista fapte importante ale grupurilor, care acționau în acele momente împotriva celor ce apărau Televiziunea.

Fără îndoială, două alte piste pot avea o importanță majoră în descoperirea celor care au făcut atîtea victime la Televiziune: a) Mai întîi, se cer identificate casele de întîlniri ale organelor de represie, aflate în zona Televiziunii. Se impune, apoi, verificarea persoanelor care au folosit aceste case începînd din după-amiază zilei de 22 Decembrie pină la 27, 28 Decembrie. Iar Spațiile locative au o mare răspundere în efectuarea cu succes a acestei investigații; b) Apoi, se cer identificate alte locuințe din care s-a tras în acele zile și nopți dramatice. Iar cei care le-au pus la dispoziție, de bună voie sau forțat, precum și vecinii lor, pot aduce o contribuție hotărîtoare la descoperirea terorștilor.

Și nu credem că ar trebui abandonat eforturile de identificare a elicopterului care a lovit cu atîta FURIE Televiziunea în noaptea de 22 spre 23 Decembrie, după prezentarea Platformei-Program a Revoluției Române. Dezlegarea acestui „mister” ne-ar apropia de unitățile care ne terorizau în acele zile de foc și ne-ar da un răspuns așteptat la multe din întrebările care ne frămîntau atunci și continuă să ne frămînte ACUM...



o confruntare DOAR între ceaușești și popor. Era o NEÎNDuplecată luptă între CLANUL din jurul lor, cîntregă PROTIPENDADĂ a oprimatorilor și populația DISPERATĂ a României. Era o confruntare între forțele care APĂRAU TRECUTUL TOTALITAR COMUNIST și cele care voiau LIBERTATEA.

ATUNCI, în jurul orei 17.30, au LOVIT populația răsculată CU TOATĂ FORȚA UCIGAȘA a acelor coloși de oțel, despre care mulți gîndeau că au numai rolul să-i intimideze. Dar n-a fost așa. Vehiculele grele au fost NAPUSTITE asupra mulțimii, iar COPIII din fața lor au fost ZDROBIȚI, MĂCELĂRIȚI, DISTRUȘI. Singele curgea suvoale. Oasele erau sfărîmate. Trupurile lor nevinovate ERAU MUTILATE...

Vehiculele ucigașe l-au surprins, mai întîi pe Florin-Corneliu BABAN, masacrîndu-l în cîteva secunde. Avea doar 22 de ani. Au prins-o, apoi pe Diana-

CINEVA, un militar mai mare în grad, pe-a cerut să intre în mulțime. Militarii care au executat acel ordin CUNOSC numele celui care l-a dat, iar acesta, la rîndul său, numele celui mai mare ca el, care i l-a dat lui. Aceasta este structura acțiunii în orice unitate militară. Și tocmai această structură facilitează cercetarea și clarificarea imediată a cauzei;

4. Cineva a ordonat apoi ridicarea trupurilor ZDROBITE ale acelor copii, cineva le-a ridicat, cineva le-a transportat, cineva a spălat pină și caldarimul de singele trupurilor martirizate. Numărul mare al acelor implicați într-o asemenea operațiune ușurează identificarea PERSONEI care a condus-o. Această persoană ar putea fi aceeași care a ordonat masacrul sau, în orice caz, ar putea fi în legătură cu ea.

Refuzul de a aduce lumină în ACEST CAZ EVIDENT este nu DOAR un ACT

DOSARUL Vinerian Bădoi

Fiind, se pare, prima victimă din după-amiază de 21 Decembrie, tinărul Vinerian BĂDOI din Bulbuceni-Poiana, Gorj, născut la 15 iulie 1960, asasinarea sa a atras atenția, cu atît mai mult cu cît a fost împușcat în cap.

În mod firesc, un asemenea CAZ concentrează interesul și preocuparea atît a celor din jurul său, colegi, prieteni, alți luptători, cît și a celui care a UCIS și a colegilor săi.

Fără îndoială, în unitatea militară din care a fost slobozit glonțul ucigaș, se știe cu precizie cine a oșit și a apăsat pe trăgaci.

Întotdeauna, prima victimă rămîne întipărită în memoria individuală și colectivă a asasinilor. Din aceste considerente, apreciem că și DOSARUL Vinerian BĂDOI ar putea fi clarificat de urgență.

Întoarcerea Eroului Necunoscut (II)

La doi ani după montarea candeliei de piatră, cu flacăra nestinsă, în 1926, mormintul a fost înconjurat cu 8 stâlpi de piatră (fixați în exteriorul suprafeței dreptunghiulare), uniți între ei prin niște lanțuri de fier. Cinstirea și onorurile

„tovarășului” vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, general de armată Emil Bodnăraș. În acest pseudo-document se preciza, printre altele, că: În prezent, acest mormint e izolat și într-o stare de părăsire. Menținerea lui aici (în București,

alți eroi. Ai clasei muncitoare”. La numai un an după executarea „misiunii” de care vorbim, col. Oculescu a fost „epurat” din armată. Motivul? Nu era membru de partid. Sau, mai degrabă, știa (văzuse) prea multe.

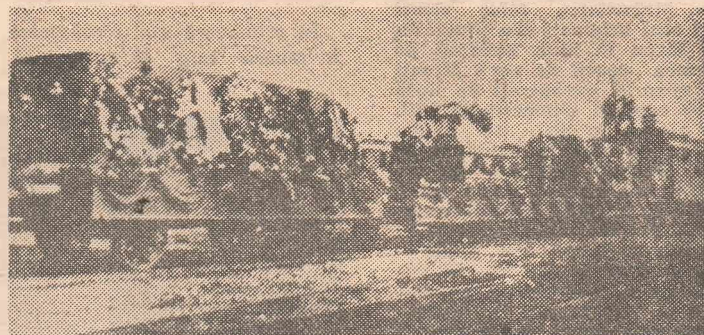
usturătoare pentru „frăția între popoare” a bolșevicilor. Potrivit conștiinței sale, D. Oculescu s-a dus la întreprinderea „Marmura”, unde avea un prieten, Bebe S., pe care l-a rugat să-l ajute să nu muștileze mormintul. Lucrătorul „Marmurei” i-a explicat generalului Zaharia că nu se poate din mai multe motive (cam inventate, ce-i drept): că nu se poate lucra deoarece afară-i ger, că durează mai multe zile și pe deasupra costă și 6000 de lei. Atunci s-a renunțat la amputarea ingerilor. S-a amintat sine die. (Ingerașii au fost, totuși, rași, în '61-'63. Acum se prevede moartea altora pe locul celor vechi.)

Un ofițer-supraveghetor de la „politic” și drumul groazei

În ziua de 10 decembrie, col. Oculescu a fost chemat la Zaharia care i-a pus la dispoziție un pluton de pionieri de geniu, o automacară și 5 camioane. Pe 12 decembrie, la ora 8 dimineața au fost convocați să înceapă deshumarea. Oculescu l-a luat cu sine, drept consultant, și pe colegul său, arhitectul Paul Rădulescu. De la Ploiești l-au chemat și pe arhitectul Voiculescu, urmînd ca el să participe la montarea la Mărășești a mormintului. Pe 12 decembrie, la ora 8, a început operațiunea. Întîi s-a scos placa de marmură. Sub ea era o placă de beton-armat, în formă de cuvă. În această cuvă era un strat de pămînt din toate provinciile românești. (pămîntul sfințit fusese amestecat). La lucrări participa și un „tovarăș” (ofițer superior) de la Direcția Politică a armatei, însărcinat cu supravegherea. Comandantul convoiului nu avea voie, sub pedeapsă, să oprească pe drum, între București și Mărășești. Nu trebuia să știe nimeni ce duc, unde duc, cum duc. Placa de beton a fost dată deoparte și au căutat în criptă: acolo nu era, însă, nici un coșciug! Căutînd fundul cripei, au dat de 4 inele. Cu ajutorul automacaralei au tras de inele și au scos afară cele două plăci. Sub ele se găsea sicriul. Era foarte ușor. Nimeni nu mai umblase la el de 35 de ani! Era constituit din două părți: una exterioră, din lemn, alta interioară, din metal.

13 pene de cauciuc în 250 de kilometri!

Sicriul fusese învelit în tricolor și montat astfel, cu casca de soldat pusă pe sicriu. Tricolorul era zdrențuit, făcut ferfeniță. Tabla din interior era găurită, așa încît abia se mai vedeau niște oscioare. A fost scos sicriul și Oculescu a vrut să ia pămîntul sfințit al provinciilor României reintregite, să-l mute la Mărășești. Dar ofițerul-supraveghetor, cu grobianismul „profesional”, i-a dat peste mină. Nu era voie



Trenul special cu garda și platformele sale

tura cu lucrătorii de la întreprinderea „Marmura” și să-l aducă pentru ca să radă ingerașii de la cele patru colțuri ale gardului monumentului. Erau simboluri religioase și „tovarășii” cam dăduseră de un deceniu-jumate ingerii la „casare”. Mai trebuia ras și anul 1919, înscris pe monument. De ce? Deoarece în 1919 armata română a făcut o incursiune în Ungaria și a înfrînt revoluția bolșevică a lui Bella Kuhn. Amintire care era

asa ceva. Se ceruseră dinainte, de la coloana-auto a Direcției Gospodărire a M.F.A.-ului, 5 camioane de 7 tone. Nu s-au aprobat însă decît un camion de 7 tone și patru de 5 tone. Colonelul Oculescu a cerut și un ofițer pentru a asigura securitatea transportului — i s-a repartizat un locotenent. Totul a fost încărcat în camioane: plăcile separat, coșciugul separat. Colonelul a solicitat o gardă de onoare și personal pentru o slujbă religioasă.



Colonelul D. Oculescu mărturisite

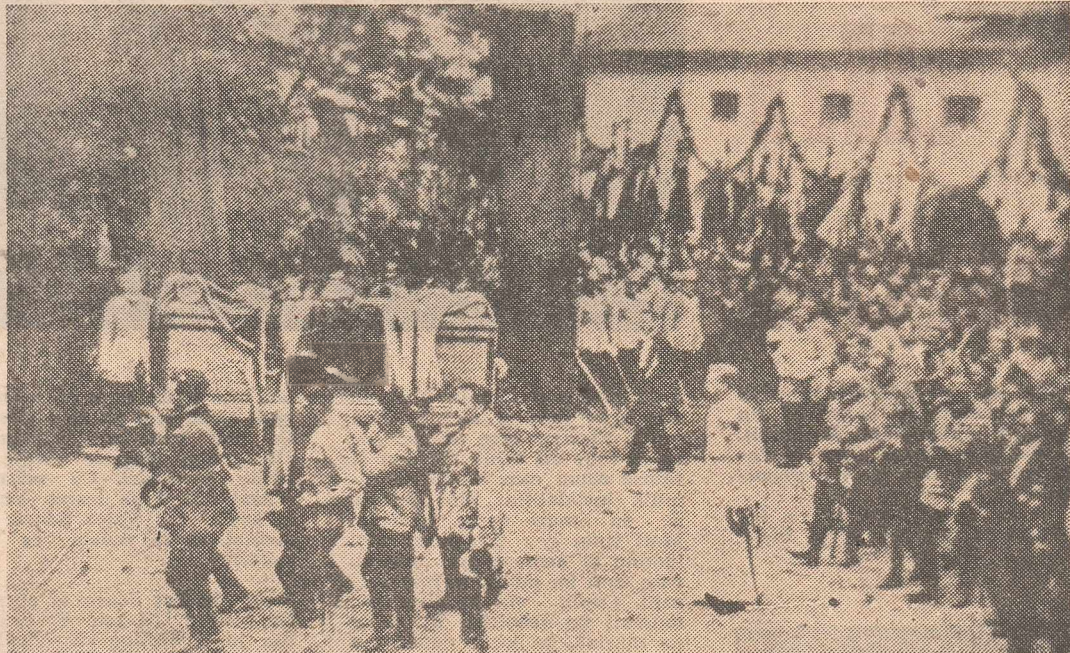
să. I s-a răspuns cu furie că nu e nevoie. La orele 14.00 s-a plecat spre Mărășești. Colonelul era în prima mașină (de 7 tone), urmau automacaraua, apoi cele patru camioane, în ultimul fiind supraveghetorul politic. Aproape de Urziceni (s-a mers pe ruta Buzău — Rm. Sărat — Focșani) are loc prima pană. Coboară șoferul cu un cric-bombă, ridică spatele mașinii; cînd aproape să fie gata, se-ndoaie cricul! Noroc că șoferul avea un vinci, iar unul dintre camioane și un compresor. S-a înlocuit roata. Pînă la 11 noaptea au avut loc 7 pene la camioane diferite sau la același. După 4—5 pene a început o rumoare printre șoferi.

Eroul refuză să plece!

La cea de-a șaptea pană, s-a nimerit pe aproape, în drum, deschis, un bufet. Șoferii au spus: „haideți să mincăm, că n-am mincat nimic toată ziua și e ora 11 noaptea”. Ofițerul politruc a tipat la el că nu, nu se poate. Atunci șoferii au pus mina pe levier și l-au pus pe fugă. S-au dus apoi la masă. După cam trei sferturi de oră, au pornit la drum din nou. Pînă la Mărășești au mai avut loc încă 6 pene. Cel mai curios este, însă, felul în care a avut loc ultima pană, la ultimul camion: au explodat toate 4 cauciucurile deodată, la intrarea în Mărășești. Convoiu a fost pus în imposibilitatea de a ajunge la Mausoleu. A fost descărcat atunci camionul de 7 tone. Camionul cu pana (unul de 5 tone) a rămas pe loc. Plăcile de piatră au fost cărate cu camionul de 7 tone și automacaraua. Convoiu a ajuns la Mărășești la ora 5 a.m., în loc de 17-18 p.m., cum era planificat (pentru ziua dinainte). După 15 ore de drum și chin. Camioanele s-au întors. Între timp au sosit și montatorii ploșteni. Lucrul a început la 13 decembrie și a continuat pînă în 24 dec. După introducerea sicriului în noua criptă, a fost pusă placa-cuvă peste criptă și, profitîndu-se de absența (fastă!) a ofițerului politic, Oculescu a încercat să respecte fraza de pe pisană lespedii. A trimis soldații să aducă, fiecare, cite o găleată de pămînt din toate colțurile mausoleului, socotînd, după cite provincii (12) avea România reintregită: Bucovina de Nord, Cadrilater, Dobrogea, Basarabia, etc.). În această perioadă, vremea a fost foarte mohorâtă: lapoviță, frig, ger; și trebuia să se lucreze zi-lumină. Se intenționa să se termine totul pînă la Crăciun. Și, într-adevăr, în seara zilei de 23 dec., totul era gata. Pe 24 dec., echipa a venit la mausoleu și a făcut curățenie. Înainte de a pleca, neavînd de unde aduce un preot, cei trei arhitecți au rostit în cor **Tatăl nostru** și s-au închinat. Candelă cu flacăra nestinsă nu mai ardea demult. Mormintul Eroului Necunoscut avea să fie părăsit acolo, ca amintirea unui uci-gaș, a unui răufăcător, uitat și batjocorit.

(Va urma)

MIHAIL GALĂȚANU ■
Fotografii de
GIG MOTOIANU ■



Sicriul Eroului purtat pe umeri



Cortegiul aclamat cu însuflețire pe Calea Victoriei (fotografie de epocă)

Intrucît nu avem fotografii de la demontarea de către autoritățile bolșevice a mormintului eroului necunoscut și de la transportarea lui la Mărășești, ilustrăm și numărul de față cu imagini de arhivă ale odiseei din 1923 (v. numărul trecut al revistei noastre).

monumentului au fost neîntreprinse timp de mai bine de trei decenii. În 1941, mareșalul Antonescu adresează către țară o cuvîntare despre eroul necunoscut, publicată integral în *Buletinul Muzeului Militar Național*, nr. 7-8, anul IV; spicuim cîteva rînduri edificatoare din aceasta: „Pe cînd Tu ai cinstit Legea eroică a Sarmisegetuzei, care-ți cere să mori pentru ca țara să trăiască, noi am trăit în disprețul datinei sfinite și strămoșești, lăsînd să fie frînte Drepturile Neamului și să se frîngă granițele fără luptă și fără jertfă”.

Rid turiștii americani de monumentul eroului?

Linuștea care s-a așternut, după cel de-al doilea război mondial peste mormintul eroului necunoscut nu a fost decît începutul unei ostilități față de acest edificiu care, probabil, le amintea noilor tovarăși de regalitate, de cultul sacru ș.a.m.d. De care nu voiau nici măcar să audă. Astfel, mult timp mormintul a fost lăsat în paragină. Mai tîrziu a fost înconjurat cu sîrmă ghimpată, ca un lagăr de concentrare. Monumentul căpătase aerul unui loc damnat, aflat sub urgisire și chiar interdicție. În 1958 s-a decis, pînă la urmă, strămutarea monumentului la Mărășești. Mutarea nu a avut însă o bază temeinică legală. Singurul „act” din care reieșeau intențiile respective este o notă-raport, semnată de Ministrul Forțelor Armate de atunci, gen-locotenent Floc Arhip și adresată

n.r.) poate constitui un prilej de discuții nefavorabile la adresa statului din partea unor elemente dușmănoase, sau a unor delegații sau turiști din țările capitaliste”.

Într-un anonim și conspirativitate remarcabile

Cel însărcinat să conducă operațiunile de strămutare a fost un colonel, Dumitru Oculescu. L-am contactat ca pe o sursă autorizată și am reconstituit, din relatările sa, acel drum sinistru și rușinos. Strămutarea s-a făcut în condițiile unui anonim și ale unei conspirativități depline. Lt.-colonelul (pe atunci) Oculescu a primit ordin de la șeful direcției superioare politice a armatei, generalul Ghe. Zaharia. Oculescu făcea parte din Institutul de proiectări al armatei, în cadrul căruia era șeful serviciului Arhitectură. A vizitat locul mormintului și l-a găsit complet părăsit, înecat în gunoarie și bălării. Operațiunile de strămutare au durat din 10 pînă în 24 decembrie 1958. Colonelului Oculescu i s-a cerut să facă un plan de măsuri privind strămutarea. L-a făcut. Dar nimeni n-a ținut cont de el. Strămutarea trebuia să aibă trei etape: deshumare, transport și înhumare. Dispoziția a venit fulgerătoare și categorică: pe 12 decembrie, cel mai tîrziu, eroul necunoscut trebuie să părăsească neapărat Capitala. S-a spus că: „Poporul nu mai are nevoie de erou necunoscut, pentru că de-acum vom avea

Să se radă ingerașii și anul 1919

Motivul aduse la cunoștința lui Oculescu — pentru care era imperios necesară această mutare — au fost: 1. Acolo trebuia făcut Mausoleul Puterii Roșii. 2. Noua orînduire nu mai avea nevoie de eroul necunoscut. Generalul Zaharia l-a chemat pe col. Oculescu și i-a dat un ordin sec: să ia legă-

Gulagul din Valea Seacă



Valea Seacă este un loc nefigurat pe nici o hartă a României. Am putea-o numi localitate? E greu de spus, deoarece adunătura de zece-douăzeci de barăci cu un etaj și un magazin veșnic închis arată ca o colonie penitenciară (și aceea

plăie, deoarece încă nu au primit aprobările pentru o bucată de pământ (de la primăria din Valu lui Traian, de care aparține pământul pe care locuiesc). Acum, dimineața, bărbaii sînt la muncă. Pe șantul drumului, în fața barăcilor,

care se considera îndreptățiți s-o primească (la blocul B6 din centrul tirgușorului Basarabi). Soția, dna Tănase, este convinsă că e victima unei discriminări.

O scenă terifiantă ni s-a înfățișat la intrarea într-o bară-

S-au mai mutat și în ultimele zile vreo șase și încă se mai mută. Fiecare fuge de aici, încotro vede cu ochii. Ar mai fi rămas acum cam 30-35 de familii. Instalațiile sînt defecte și, în mare parte, distruse. Mult timp n-a funcționat nici lumina și oamenii au recurs, care cum au putut, la improvizații. Copiii vin la dispensar mușcați de șobolani. În stația de mașină, la locul numit „la gutui” sau „la nuci”, după pilcul de pomi fructiferi din zonă, acționează vagabonzi, tîlhari la drumul mare, care pun în pericol viața trecătorilor, în special a celor din tabără. „Am rămas mai rău ca țiganii”, declară oamenii.

● Azoitei Sanda și Azoitei Gheorghe: „Am fost și la Prefectură. Nu se cliherează autorizații pentru construcții. Am cinci copii. Și la prefectură ni s-a spus: „Cine v-a pus să faceți atîția copii?”

Ian este dotat cu medicamente, lapte praf, cam tot ce e nevoie. Ce boli sînt mai răspindite aici? Bolile diareice acute și bolile copilăriei. Cu masele e mai dificil de tratat. Venim și acum în Valea Seacă, în special, ca să vedem ce fac sugarii”.

Un bărbat care se apropie transmite: „Gazeta Prefecturii din județ susține că «visul de aur» al celor din Valea Seacă s-a împlinit: li s-a dat pământ, Alurea, o gogoriță!”

E drept, trebuie spus că, atunci cînd au venit, prin '76, acești nenorociți ai soartei au fost lăsați să locuiască fără a plăti chirie, apă, lumină. În iad oare se plătește apa, chiria, lumina, aerul? Oricum, cei de aici le plătesc cu propria lor sănătate.

Ghetouri de vinzare!

Pe vremea „societății mondiale lateral dezvoltate”, lagărul din Valea Seacă se numea „Tabăra Basarabi” și aparținea de IAS Murfatlar. De care aparțin și acum pămînturile rivnite de unii din localnici. În 1986 a luat foc o baracă. Au ars 8 camere și mobila, cîtă era, înăuntru. Însă aici incendiile sînt niște evenimente care se întîmplă foarte des. În primul rînd, din cauza încălzirii cu reșouri din pietre, cărămizi cu rezistențe electrice montate înăuntru. De unde au plecat oamenii, din barăcile care au rămas nelocuite, cît a fost lumina întreruptă, s-a furat ca la balamuc. Locuitorii, cîți mai sînt, exasperați de frig, au pus pe foc ușile, cercevelele de la ferestre, pâlul. Tot ce ar fi putut arde. Dîndu-și seama că „iese în pagubă”, Antrepriza de construcții Poarta Albă — Midia a început să scoată la vinzare barăcile. Cît ar costa o astfel de locuință? Cîneva dintre persoanele care mă însoțesc pretind că vreo sută de mii, aproximativ. Cam pipărat, nu?

● Burcea Gheorghe, salariat tot la STTG. I s-a repartit



Ruinuri de vinzare

stau cîteva femei, ieșite la împletit, după „peisaj”.

De două mii de ani facem focul la pirostrii

● Tănase Constantin a venit din 1977 în tabăra de aici. L-a adus Canalul. De bastină, dintr-o localitate din județul Bacău. Majoritatea celor veniți aici sînt originari din Moldova, un tărîm la mila nimănui pe vremea „epocii de aur”. Minași de mizerie, exasperați de lipsa unor condiții omenești de trai. Pe atunci, în 1977, se plătea destul de bine la Canal. Sosiseră delegați în multe din sedințele de județ și, de acolo, „luau cu arcanul” diferiți nenorociți (cu meserfiile cele mai de roboteală, cei mai mulți — șoferi) care urmau să fie trimiși de întreprinderile, autobazele la care lucrau — la „monumentala operă a Canalului”. A stat despărțit de soție, care a rămas la Bacău cu un copil mic. Peste un timp, au hotărît să plece definitiv din comună, distanța care-i separa fiind insuportabilă. Dna Tănase a consimțit să vină să-și „mănince zilele” aici. Între timp, copilul a crescut, are 16 ani și e în clasa a X-a. Tănase Constantin lucrează acum la STTG (o secție de transporturi în cadrul fostei întreprinderi de construcții hidrotehnice care de curînd s-a desprins ca unitate de sine stătătoare). A primit o locuință (de la întreprindere), însă nu cea pe care o aștepta și pe

că. Pe o plită improvizată din cîteva cărămizi refractare, un feș de pirostrii montate pe niște fiare (și acoperite cu o tablă), niște copii au pus să gătească ceva de mincare.

Copiii vin la dispensarmuşcați de șobolani

În primăvară mai rămăseseră în tabără cam 45 de familii.



Apartament cu... încălzire centrală

Punctul sanitar a luat foc și a fost inundat

Barăcile au niște indicații ciudate, tăblite de soiu „Pavilionul A3, familisti”, montate pe ele. De parc-ar fi un țare al bolnavilor mintal. Tabăra-însăși e un spațiu închis cu alonjă suprarrealistă. Pe vremea lui Ceaușescu, cînd treceau ștabii pe-aici, barăcile erau curățate, cu flori la ferști. Înăuntru, aceeași igrasie cuminte și tenace, același mușcal, aceeași mizerie urcînd pe pereți ca iedera. Cum să trăiești (iarna) într-o încăpere cu pereții din plăci aglomerate (PAL) groase cît palma și, nici măcar terminați?

● Andriuță Elena, Sergaru Mihaela, personal sanitar calificat: „Am avut punct sanitar și a luat foc. Altădată a fost inundat. Înainte vreme, veneam o dată pe săptămînă, vaccinam afară și copii și virstnici, în special, la cazurile de poliomieliță și rujeolă. Dispensarul din comuna Valu lui Tra-



Mizeria se învață mai timpuriu ca școala



La patru pirostrii

„Cine trece-n Valea Seacă...”

primitivă) de pe o altă planetă. Ca s-o localizăm, ar trebui să facem un semn pe hartă, unde-va în județul Constanța, pe firul noului canal, între comunele (cu arhaice denumiri suges-tive) Valu lui Traian și Basarabi, la 2 kilometri de ultima. Cum se poate supraviețui într-un fost lagăr de muncă la Canal — iată ce ne-am propus să vă prezentăm.

În acest ținut uitat de Dumnezeu nu poți ajunge decît cu o cursă regulată de Constanța. Pușcări Poarta Albă se găsește la cam 7 kilometri depărtare de aici. Pe lîngă tabără trece un pîrîiș în care-și spală șoferii basculantele și varsă reziduuri. În care pescuiesc „pensionarii” cîtunului, deși e greu de închipuit că acolo pot supraviețui pești. „Tabăra” propriu-zisă este așezată pe o ripă, în coasta unui deal clisos și sterp, din același loess care face fama Dobrogei secetoase. Peste deal, la cîțiva kilometri, Canalul. Cîțiva oameni, exasperați de insalubritatea cumplici-tă a barăcilor, s-au pus pe făcut (printr-o obișnuință ances-trală) un fel de cărămizi din chirpici cu care au vrut să înalțe niște cocioabe care, ori-cum, ar fi fost niște adăposturi mai de doamne-ajută. Le-au învelit cu valuri de carton și ele au rămas să mucegăiască în

zat și lui un apartament, dar de la „recuperări”. În locul altcuiva care se mută într-un apartament nou.

● **Dănilă Mihai:** „Nouă ni s-a repartizat un apartament cu două camere la Mangalia. Tot de la SITG. Dar noi simțim 6 persoane, soț, soție și 4 copii mărișori. Cel mai mare e clasa a șaptea, altul clasa a șasea, unul clasa a doua și mezinul, clasa întâi. Noi am cerut un apartament cu 4 camere”.

La Alimentară, adică o chincință cu gratii, se pot găsi piine și țigări de import. Iar o dată pe săptămână, rația de ulei, fidea; în rest, biscuiți de import, ciocolată la fel. Dar e mai tot timpul închis. Ce mă-nincă sărmanii din tabără? „De mîncare luăm oase din oraș, salam și roșii. Altfel nu mai găsim”.

„Problema taberei — o problemă națională”

„Problema taberei este o problemă națională, declară primarul Constantin Matel, din Basarabi, orașul cel mai apropiat. Așa cum, atunci cînd

El locuiesc la Șosea. Cum treci de Institutul meteorologic, mergînd către Băneasa, o lei pe prima la stînga, pe strada Prislop. Încălcînd regulile de circulație, că e bandă continuă. El nu încalcă nici o regulă. Pe jos, pot trece peste banda continuă. E dreptul lor, de oameni săraci.

O alea asfaltată, strălucită de pomi, din care aurul și rugina toamnei pogoară peste bine culori și miresme de miere bătrînă, te conduce pînă la poarta largă, de conac boieresc, ce se deschide în zidul impresionant. Cele câteva case mari, albe, acoperite cu țiglă, ridicate în pădure, în dreapta aleii, amplifică senzația de ireal. Gîndul te duce către un domeniu privat, destinat citorva privilegiați ai soartei.

Dacă vrei să ajungi, la celălalt, după o vreme trebuie să părăsești aleea asfaltată și să urmezi poteca bătrînă de pîcior, din dreapta, care serpuieste pînă în fața unui ochi de pădure. Acolo, în luminașul acela care pustiți le-ar vrăji, trăiesc ei.

Cine fură sărăcia?

Măreșele toamnei mîr brusc, alungate de duhoarea gunoierului. Parcă și lumina se stînge spre cenușiu. Porcul tipic de foale-a șters demult culoarea, copiii murdari se joacă apatici. Sînt vreo douăzeci, cei mai mulți, de cîțiva ani, îmbrăcați în niște zdrențe cărora mizeria le-a șters demult culoarea. Tranziția spre economia de piață, omniprezentă, nu lipsește nici aici. Cîțiva puști ling acadele turcești pe care tocmai le-au scos din țipalele foșnitoare, lipindu-și-le, umede, de obraji pe care astfel mizga neagră prinde luciu.

Cîndva, cu ani în urmă, Antrepriza construcții montaj București Bufta a adus aici o baracă din P.F.L. A tras lumină, a instalat o cîșmea, și așa a luat naștere o organizare de șantier. Cele patru camere ale barăcii au devenit, curînd, opt, iar cei cîțiva locatari sînt, azi, aproape cincizeci. Deci, opt familii, cu treizeci și doi de copii („dacă n-or fi uitat pe vreunul la numărătoare”), la egalitate cu pisicile. („da o să-i întrecă, uite, asta al lui Costică fată de cite trei ori pe an, cite șase pisoi; noroc că mai moare cite unul”) și, în ușoară inferioritate numerică, o haită de cîini ce nu te lasă să te apropii, nu care cumva să furi sărăcia și să o duci altora. Ai putea fura,

Oameni și șobolani

de pildă, o găină din cele ce se amestecă printre picioarele cîinilor și copiilor, ori, Doamne ferește, un porc.

trăiesc rău. Am venit de nevoie, nu de bine”.

Șobolanii nu știu să citească

Atenție, oameni! Dacă șobolanii ar ști să citească, cineva ar agăța un asemenea indicator pe unul dintre pereți. Poate așa șobolanii i-ar ocoli, n-ar mai trece peste ei ca și cînd n-ar exista. Numai că șobolanii nu știu să citească.

N-au stat să-i numere, dar sînt, îmi spun, „cam cîți ar încăpea într-o căruță. Cînd dau de mîncare porcilor, năvălesc, jigodiile, de nu mai rămîne loc nici cit să arunci un ac în coțet, se calcă unii pe alții de la coamă. Acum e bine, e cald. Șobolanii rămîn afară. Dar iarna le e frig, trag la căldură. Atunci să vezi cum se plimbă noaptea peste noi, peste copii, da nu ne fac nimic. Numai tata ei (și o arată pe Didina, de șaptesprezece ani, cu un copil la sîn și altul de poala fustei) a avut noroc că s-a bolnăvit și i-a scris de la spital că boala i se trage de la șobolani, ș-atunci măicăsa, că e răzbătătoare, s-a dus la Rădulescu, directorul, și l-a bătutu la cap pînă i-a dat apartament. Că și io obțineam dacă mă lăsa bărbatu-meu, Ion, să mă duc, da el nu, că a vorbit cu Rădulescu, și i-a promis, și să așteptăm. Uite-așa, tot așteptînd, am rămas cu așteptarea.

Și Ion îi dă dreptate, „da, așa e cum zice ea, mie-mi place să fiu om. Dacă am vorbit o dată cu cineva și ăla a promis, eu aștept să-ți fie cuvîntul, nu mă duc tot timpul pe capul pui. Da, uite, nu și-a ținut cuvîntul, partamentele le-a dat la alții, nu cu ațîția copii, și eu aștept de pomană. Și nici măcar n-am vrut neapărat apartament. Și la cîmîn era bine, două camere ne ajungeau, ba ne mulțumeam și cu una”.

Căminul pentru nefamiliști! Cuvintele țes o pînză vrăjită pe chipurile femeilor. Acolo sînt

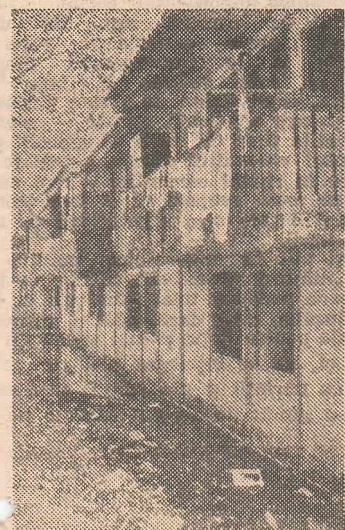
camere adevărate, cu ferestre adevărate, acolo au baie și calorifer. O cameră la cîmîn, oricît ar fi ea de mică, dar trăiești ca omul.

Cum or fi arătînd gospodăriile părinților lor acolo, în sat, nu știu. N-am îndrăznit nici să-i întreb dacă părinții sau rudele i-au vizitat vreodată. Ofează, privînd alături, la barăcile celor de la fermă „Nu vă uitați că s urite pe dinafară, da să știți că înăuntru au două, trei, ba chiar și patru camere mari, frumoase, să tot trăiești!”

Destin pentru un măr istovît

Sînt un fel de familie. Fiecare e rudă cu ceilalți. Doi dintre ei sînt frați. Trei dintre neveste sînt surori. S-au tras unul pe altul, la mai bine.

Au venit cu toții din Ștefănești, un sat la patruzeci și opt de kilometri de Botoșani. Au



„Și mă duce-un gînd / Spre locuințele lacustre...”

a fost nevoie au fost aduși din cele patru colțuri ale țării, așa ar trebui ca întreaga țară să se preocupe de integrarea lor înapoi în locurile de unde au venit. E drept că în urma desființării Canalului, mulți din tabără au rămas șomeri. Din 12 000 de locuitori înregistrați ai orașului Basarabi, peste 400 sînt șomeri, iar pînă la 1 martie se mai anunță încă 300. Deci locuri de muncă în Basarabi sînt puține șanse să se mai creeze. Li s-au oferit 32 de apartamente la cele 128 de familii, apartamente pe care ar trebui să se angajeze să le cumpere. Imediat după Revoluție, în tabără se găseau peste 470 de familii. O parte din lucrători au fost preluați de alte întreprinderi. Mulți și-au găsit de lucru în Constanța sau în alte părți. Mai puțini în Basarabi. În mod normal, am mai încercat să-i repartizăm pe toți cei din tabără în teritoriu, cum s-a putut; acolo unde mai există blocuri nelocuite: Basarabi, Ciocirlia, Dumbrăveni, Năvodari, Agiea. Însă oamenii nu prea vor (muncesc foarte departe de locuințele repartizate la zeci de kilometri distanță, n.a.) ar vrea mai mult în Basarabi și Constanța (firesc, unde speră să găsească, mai repede, în orașe, locuri de muncă, n.a.). Putem oferi și 15—16 locuri de casă, care însumează 35 de hectare”.

Variantele care li s-au oferit oamenilor nu găsesc amatori. „Ne-am săturat să trăim ca animalele, vrem să trăim ca oamenii!” — declară el. Lichidarea taberei nu trebuie să-i preocupe numai pe cei de acolo. „Guvernul știe că tabăra din Valea Seacă a fost desființată. Am fost eu la guvern și așa mi s-a răspuns” — afirmă un localnic. Să fie din nou la mijloc politica struțului cu capul în nisip?

MIHAIL GALĂȚANU ■
Fotografii de
GIG MOTOIANU ■



Un pumn de dolari pentru o cameră de cămin

Anul de învățămînt universitar a debutat miercuri, 25 septembrie, cu obișnuita cazare a studenților în cămine. Spre deosebire de alți ani, lipsa spațiilor de cazare, abuzurile comisiilor sociale, numărul mare de solicitări, prețurile aberante pentru o cameră de cămin, ezitățile Ministerului Învățămîntului, transformă acest început de an într-un coșmar pentru studenții veniți din vacanță. În căminele Facultății de Medicină și Farmacie un loc într-o cameră de 3 persoane costă 1 300 lei/lună.

În realitate prețul este de 4 000 lei/lună, diferența fiind subvenționată prin „grija” guvernului. Din cauza numărului mare de studenți și datorită cedării de către minister a căminului 831 din str. Berzei, Casei de Cultură „Grigore Preoteasa” (o decizie curioasă!), studenții vor fi obligați să stea cite 4 în cameră, plătiind 975 lei/lună. În zilele de 24—25 septembrie, studenții au așteptat rezultatele „parlamentărilor” în vederea întocmirii diagramelor de repartizare de la orele 7 dimineața pînă la orele

fugit de sărăcie. Au crezut că plecînd schimbă norocul. Au nimerit aici, și aici au rămas. Pentru cită vreme, nimeni nu știe. Că ei de unde să-și facă o casă, abia au ce minca, și antrepriza e la un pas de faliment, așa că fiecare caută vreun particular care să-l angajeze, dar de unde ațîția particulari? Și chiar dacă i-ar angaja, unde să se mute cu ațîția copii?

Ridică din umeri. Destinul care îi apasă nu se clinteste. Rămîne acolo, pe umeri, doar mai greu cu fiecare zi care vine, cu fiecare gură nouă de hrănit. S-au învățat cu mizeria, cu amenziile de la poliție că nu au vize, de la policlinică, fiindcă nu duc copii la control, de la Ocolul silvic, care-l tot întreabă ce caută ei acolo în pădure, că nu au voie, cu penalizările, cu avansul de 1 500 de lei care abia le ajunge de piine. Atemporali, continuă să existe. Pînă cînd?

ROXANA MANOLESCU ■

18, fără nici un rezultat. În acest timp, studenții străini îi priveau sfidători de la balcoanele garsonierelor din căminele U3 și U4.

O cameră pentru un student străin costă în jur de 160 dolari/lună. Mulți studenți străini sînt cazați ilegal în aceste cămine — precizează un protest al Societății Studenților Mediciști — spațiile de cazare fiind închiriate în scopuri personale pentru suma de 500 de dolari pe an.

PETRE BARBU ■

INDUSTRIA DE REFOLOSIRE A ÎN PRAGUL FALIMI

Salvați sufletele noastre

Gardul înalt, din plăci de beton. Dincolo de el — libertatea care poartă chipul tumefiat al blocurilor de unde pindesc țigani cartierului. Într-o bună zi l-au sărit trei soldați; unul beat fândări abia la amenințarea deznădăjduită a portarului care a pomenit Tribunalul Militar s-a îndurat să plece cu mina goală. Seară de seară îl escaladează golani care țin morțiș să vorbească la geamuri cu frumoasele pierdute și să pună la cale o răpire-două; deseori chiar elele se strecoară prin spăturile mereu improspătate și pe-aci ti-e drumul! Poliția mai dă cite o raită care nu sperie nici curcile atita timp cit de strajă zilnică stau doar profesoara de serviciu și portarul. Așa se face că numai cine nu poartă nu evadează din școala specială de reeducare a Secretariatului de Stat pentru Handicapați ascunsă pudic sub firma Centrul școlar nr. 4 Bacău.

De la 250 eleve surprinse de Revoluție în clădirea uriașă, construită în plin triumf socialist mai degrabă pentru o armată, s-a ajuns anul trecut la 100 și ceva de chiriașe, din care o parte s-au

Moarte în cancer

Blestemul neîndurător strigat la furie și ură de către fete, devine, după caz, jurămint, atit de sumbru, incit nimeni nu cuteză să-l pună la îndoială de vreme ce elele — între dulcea copilărie a 10 ani și virsta de 13 ani — își păstrează o sălbăticie a lor pe care n-o pot struni cu adevărat nici orele de croțorie, nici cele petrecute cu pedagogele de după-amiază în fața televizorului.

Dacă nu-l sorb din ochi, se bat cu pernele, cîntă țigănește, lansează bilețele pentru cei de la gard. Valizele lor butucănoase sint de soldat în termen, cu lacăte sub care ascund țigări, vreun parfum ieftin, cercei tipători și fotografii de vedete; nu le trebuie mult să se la la pocneală între ele, să se certe, să se fure una pe alta; stau laolaltă, fără discriminare de virstă și fără să conteze ce au la activ: hoție, prostituție, fuga de acasă?

Pe Dorina cîcă au adus-o polițiștii de la bordel, are 13 ani și nu demult a evadat împreună cu alte două copile, ea s-a întors cea mai hărtănită, murdară într-un hal fără de hal, minjită de sînge pe pantaloni. Degeaba o întrebi, că nu primești decit surisuri piezișe și ju-

mai cu greutate, dar este; este și vală; este și învoirea acasă pentru purtare exemplară, și vacanță este... Nu este decit un psiholog, și acela cu jumătate de normă. Nu sint discuțiile lungi care să le țeasă cu încăpăținarea păianjenului sufletele deșurubate. Nu sint umerii care să ducă bocceaua libertății la absolvire cînd unele nu pleacă pentru că nu au unde, pentru că nu au nici un sprijin sau pentru că aici este mai bine decit acasă! Asta în timp ce Maria Claudia în ruptul capului nu poate pricepe cum de a amăgit-o mama să o depună aici pentru cinci ani, cînd ea la 13 ani este domnișoară, n-a furat, n-a făcut mare lucru, ci umbla brambura, dacă tatăl de-al doilea se îmbăta și le bătea. Deși nu s-a implinit săptămîna de cînd a internat-o, l-a scris mamei cu lacrimi și pe plic a caligrafiat frumos: Cineva din colțul țării, care nu te dă uitării!

Departe de lumea dezlănțuită

Strict interzisă copilor sub 14 ani — scutiți de răspundere juridică orice ar săvîrși — Școala specială de muncă și de reeducare Găești ține porțile larg deschise pentru minorii care, depășind

Mame de pripas

Așa disciplinate cum sint, de supărate se mai taie cu ciobul, cu lama, cu ce găsec și ele prin curte, iar de nerviciu nu mai sint vreo durere. Înghesuie în camere unde abia pot trece printre paturi, locuiesc într-un fel de turn din care ies rar și la fel de rar îl zăresc la față pe băieții care le ațîță visurile. În lipsa lor, unele se rezolvă singure. Se suie în pat, la cucurigu, ridică pătura în picioare și atunci e clar că iar au început. Oricum, nu se ascund, colegele s-au obișnuit să le vadă sărutîndu-se, făcînd crize de gelozie și, de altfel, e foarte simplu să le recunoști pe degetoace pentru că, aici, unde orice semn de cochetărie e o victorie, ele își taie întotdeauna unghiile din carne.

Statul în cameră așa, de unclă singure, acele educatoare care le drăcuie și le consemnează din toamiri ce, rufe spălate la baie fără învoire, captivitatea de jivine ținute în lanț pentru siguranță socială — vremelnică atita timp cit nu li se urnește sentimentul vinovăției, cînta, setea de revenire în rîndul oamenilor — mai curîz acestea toate reușesc să le încrînceneze decit mîncarea cam vegetariană ori pantofii uzați.

Deși atit de încurajator numită oficial „măsură educativă“, ce fior va trezi perioada pedepsei unei mămicuțe ca Maria Rozalia, care, dacă soțul ei intrase la pîrnaie pentru hoție și mai aveau un băiețel și, nu se înțelegea nici cu socrii, nici cu părinții și n-a izbutit să avorteze, s-a gîndit după ce îl născuse pe co-



externat, o parte au tot fugit, micșorînd numărul pînă la fierbîntea îngrijorare a cadrelor didactice. Care nu se simt nici asurate, nici multumite că pot să se ocupe mai pe îndelete de cele rămase, ci se plîng de absenteismul Poliției — care a livrat în ultimii doi ani numai 20 de bucăți — și se tem că miine-poimîne uzina de îndreptare a minorelor nu numai că nu-și va depăși, nici îndeplini planul, dar o să-și închidă pur și simplu porțile. Zvonuri neoficiale prefigurează o soluție cu mult mai înțeleaptă: reeducarea să reeduce persoanele care încă se află în depozit și — pentru că tot nu există speranța de a completa stocul — barem cit s-a realizat în 1990—1991 — să se meargă în lichidare cu clasele de bezmetice. Căroră — spre umplerea spațiului și asigurare a cadrelor pentru profesori — li se vor alătura cele cu deficiențe mintale și atelierele pentru meseriile ce le sint la îndemînă. Dacă tot au intrat în aceeași oală a Secretariatului de Stat pentru Handicapați, de ce nu s-ar întîlni și în aceeași strachină? Astfel, în doi-trei ani ar exista șansa de a nu mai prînde nici picior de jună delincvență pentru motivul elementar că, odată cu scăderea preocupării, efortului de a le descoperi și aduna, s-ar schimba definitiv și înțelegințarea locului în care erau înmagazinate.

mătăți de adevăruri, s-a distrat bine, s-au dus la pescuit ... colegele ei te lămuiesc totuși că nu a fost doar Stelică, pînditorul de la gard, au fost și alții și i-au dat s-o sature...

Pentru Gavriloiă a venit Salvarea chiar în școală cînd au apucat-o durețile facerii și au dus-o la spital unde a născut o fetiță. Nu-i nici prima, nici ultima care face una ca asta, iar peste drum de ele se află atit un leagăn de copii, cit și o școală de handicapați, așa că măicuța minoră nu trebuie decit să traverseze strada, dacă nu mărturisește din vreme pentru a fi chiuretată. Două școlărițe au avut sifilis, au urmat tratamentul și s-au vindecat; foarte multe dintre ele au fost violate pe cînd încă mai jucau șotronul și, dacă nu minte, Elisabeta deține recordul de a i se fi întîmplat la 9 ani și de a fi reușit să le ascundă părinților vestea. Imbrăcată în negru, liniștită și frumuseică, povestește cum fugea într-una de acasă, cum tatăl ei a murit electrocutat în urmă cu două săptămîni și cum i-a promis mama că o scoate de aici.

Sint doi doctori și opt asistente care la orice oră din zi și din noapte pot să ofere pastile pentru răceală, pentru stomac și pentru cite mai cite; tot așa, cabinetul medical e gata oricînd să dea verdictul asupra virginității întîmplătoare a vreuncea dintre ele; mîncare,

această barieră de virstă, au fost în stare de jaf, viol, crimă; mutată cu arme și bagaje de la Interne la Justiție, aparține laolaltă cu pușcăriile patriei tot Direcției Generale a Penitenciarelor, iar zidurile înalte îi sint impodobite cu sîrmă ghimpată, turnuri de pază și polițiști incinsi cu pistoale. Schimbarea de tutelă, însă, departe de a fi înzdrăvenit din temelii sistemul, a făcut și mai vizibilă sărăcia mijloacelor, cu atit mai neagră cu cit noul părinte nu s-a aflat chiar în grațiile regretatei echipe guvernamentale. Căci și la Găești și la Tg. Ocna s-a plantat al treilea etaj de paturi (în prima instituție înghesuindu-se cam 900 de capete în general chiluge, la o capacitate de 500 de locuri, iar într-a doua numai 1400 de minori pentru o capacitate de 700 de locuri), e din ce în ce mai greu să capete materia primă pentru ateliere, costumele de elev ieftine nu se mai fabrică, iar încălțările s-au scumpit năucitor, caiețele pentru lecții tot așa.

Altfel, transparența de care se bucură acum școlile pentru delincvenții minori este prompt contrabalansată cu socul de adaptare a unui personal militar, încîntat mai ales de faptul că, atita vreme cit fragedele detașamente de ucigași, tîlhari, violatori se află sub ochii și o-blăduirea cu pricina, este măcar disciplină în viața băieților. Și în cea a fetelor.

O fetiță de 12 ani — victima unei infracțiuni: tentativă de viol — versune sexuală și corupere — se făptușul este un consătean, căsătoriat al unui copil de 4 ani. Cosma povestit în instanță, îl face să plîngă pe polițistul ce-l însoțește pe în care însă rămîne împietrit, declară nu-și amintește nimic.

Din ziua fatdă de 13 iulie 1991, ca G. a încetat să mai fie un este parte vătămă în dosarul aflat pe rol la Judecătoria S.A.I. m-neată lui 25 septembrie stătea înfrigurat în curtea judecătorei, tre cei mari, care pîrîi, care recla care martori. Cînd a pătruns în duba cu arestați, Ionica s-a glîngă mamă, cu fetișoara albă de mî: acolo, în dubă, era și el. O frumoasă, dar cu fața cam aspră pus mina pe umăr, a îmbrățărit soția celui din dubă. Două femei jite. Le priveau chiorș, cu veni dele lui, venite în păr.

O poveste scabroasă, spusă cu i sur de voce. Toți, inclusiv complejudecată, ascultă cu frunțile i căci nimeni nu poate privi în fatura aceea mititică și blondă care găsește, în vocabularul ei de copvinte pentru oroarea trăită. Unu tre polițistii care-l însoțesc pe ce boxă plînge. Și lată povestea:

„În ziua de 13 iulie, pe la ora 3 amiază) m-a trimis mama să e roșii de la mama lui Martin Ion era nimeni acasă, decit el. Mă duc singură să-mi culeg roșii vin apoi să mi le cîntărească. Du mi le-a cîntărit, a spus că pot să cniște castraveți. I-am plătit 150 de am vrut să plec, dar el m-a oprit arate niște statuete frumoase. M-in casă, în camera din fund, unde

MINORILOR ULUI

avea cordonul înfășurat de apă gît și tot n-ar fi trăit și din pat, s-a lovit la cap și a tresărire pot stîrni orele de a și de muncă la cîmp Corp-părțită de bărbatul bețiv și gîgășă a copilului născut la în cada cu apă fierbinte în bucat-o ametelele și n-a mai văzînd pe mașina de spălat luat-o și i-a îndesat-o ghegît? Sau fetele care au spart șini ori au prădăit împreună ameni pe care i-au bătut pînă ochii din orbite ori au fost viol cu ce vor ieși pe poarta afară de diplomele pe care, eventual, pune în ramă?

ilefel de dragoste și pedeapsă

pt! stîng-drept! depasarea în curte, din curte la clasă, la dormitor în plutoane dis- timp de doi pat și la cinci ani, stînga-dreapta, să tot valseze de prinse în cirpa de lustruit. Cînd intră cineva în dormi- mîros de sălbăticiuni captive se la marginea paturilor stî- treii, privind țintă spre ușă; de curs, o mică pauză, orele sională, meditațiile, un scurt le voie în camerele sufocante de sport unde stau în soare ero, tensionați, cu bratele bă- se pe lingă corp, fără să- sapul cum ar putea 800 și ceva

de-băieți să împartă trei-patru mingi între el.

Nu prea e timp și nici nu se vede la ce l-ar folosi, citesc în dorul lelii, în- cearcă să facă rost de o țigară pentru care sînt aspru pedepsiți, cu singurul psiholog al școlii — de altfel profesor de filozofie — nici să vrea n-ar putea sta de vorbă cu atîția, așa că e ca și cum nici nu ar fi; de plictiseală, de curiozi- tate, poate impresionați vin simbăta în sala de festivități să-l asculte pe pasto- rul evanghelist care le vorbește de bu- nul Dumnezeu.

La izolare, în celulă de doi pe trei, sub neonul care nu se stinge nici noap- tea, în picioare sau ciuciți pe cimentul doar pentru culcare acoperiți cu o sal- tea pe care se așază ca sardelele, res- pirînd aerul încins de transpirație și urină învechită, sînt închiși pînă la ze- ce zile cei care calcă disciplina de fier ruginit. Motive se ivesc într-una: doi elevi care purtau banderole de plantoane și ajutau cadrele au comis, de exemplu, o gravă abatere strecurînd fetelor două răvășele de amor. Și ca să le piară po- ta să mai spună vreodată cuiva TE IU- BESC, regulamentul sever i-a băgat „la neagra”.

În afară de reeducare prin muncă, adolescențele de aici, adunate fără deo- sebire de vîrstă și infracțiuni, sînt la fel de pustite ca un maidan de bălării. Societatea înaltă gard despărțitor, unge balamălele porții, face un rînd de chei cu care o incuie temeinic și scapă din vedere că adînc în pămînt fierbe dina- mita.

OLTEA MUTULESCU



Nu toți foștii activiști sînt de condamnat

La ora de față, una din întrebările care ne frămîntă pe toți este „INCO- TRO MERGE ARMATA?”. Este o în- trebare legitimă deoarece armata a fost, este și va fi instituția fundamentală care garantează, prin ea însăși, existen- ța statului nostru.

Pentru aceasta este necesar ca atunci cînd încercăm să răspundem la această întrebare să nu tratăm problemele ce se ridică fără discernămint și să nu-l băgăm pe toți în aceeași oală, poziția fiecărui cadru — indiferent de locul pe care l-a ocupat și-l ocupă — fiind dife- rită. Neținînd seama de acest lucru, nu vom face altceva decît să procedăm în- tocmai comuniștilor care rădeau totul numai și numai din dorința de a ne a- răta cît de „principiali” și cît de „in- transigenți” sînt ei.

Și cînd afirm acest lucru mă refer la articolul „DL. ILIESCU „DANSEAZĂ” ÎN FAMILIE” apărut în revista FLA- CĂRA (Nr. 40 din 2-8 octombrie a.c.). În acest articol domnul Paul Vinicius — fie din lipsă de informare, fie dintr-o scăpa- re de moment, fie dintr-o necunoaștere a- mănunțită a situației la zi — „eviden- țiază” și pe colonelul Mateescu Nicolae.

Ca vechi colaborator al acestei presti- gioase reviste, conștiința mă obligă să redau imaginea reală a acestui ofițer, cu atît mai mult cu cît — de aproape un an — am lucrat cu el.

Este adevărat, a fost un activist de par- tid, dar trebuie totodată arătat că acei (neactiviști) care l-au cunoscut în trecut și au lucrat cu el îi poartă recunoști- ță. Pe foarte mulți el i-a salvat din ghiarele C.I.-ului, a fost un opozant permanent al lui Ilie Ceaușescu, fapt pentru care a fost aruncat la activități periferice. Lucrînd în presă (de prin anul 1985) a fost tot timpul acuzat că nu folosește în materialele scrise „teze- le și ideile de o inestimabilă valoare”.

În ceea ce privește pregătirea mili- tară, informațiile deținute de autorul ar- ticolului sînt incomplete. Colonelul Ma- teescu Nicolae și-a făcut pregătirea mili- tară de specialitate pe linie de coman- dă și stat major și nu la facultatea poli- tică (cum se afirmă). Tot aici trebuie arătat că acordarea gradului de colonel i s-a făcut după un stagiu de opt ani în gradul de locotenent-colonel și nicide- cum meteoric cum i s-a făcut generalu- lui Culda Lucian și altora.

După revoluția din decembrie 1989 a fost dintre puținii inițiatori ai unui nou profil al publicațiilor militare și a făcut parte dintre cei arestați de generalul Nicolae Militaru la 12 ianuarie 1990 pentru susținerea ideilor legate de de- mocratizarea armatei și combaterea a- buzurilor săvîrșite de generali aduși din rezervă în cadrele active. I se aduce acuza că este locțiitorul generalului Culda Lucian (fingerul negru al armatei). Lucru inexact! Dimpotrivă, este total- mente marginalizat de acesta, care-i frînează activitatea și inițiativele legate de transformarea radicală a armatei.

Din luna ianuarie 1991 am lucrat cu dînsul și cu alți subalterni ai săi la ini- țierea unor legi legate de îngrijirea și conservarea cimitirelor de război și re- înființarea „Ligii Cultul Eroilor” desfi- înțate; amîndouă legile, deși finalizate, stau în sertarele generalului Culda, după cum stă și proiectul de lege pentru rei- nroducerea în armată a preoților mili- tari, idee ce-i aparține în exclusivitate colonelului Mateescu N.

La ora de față lucrăm împreună la readucerea mormintului OSTASULUI NECUNOSCUT la București, acolo unde a fost pînă în anul 1958, și la asigurarea refacerii și protecției cimitirelor de răz- boi, a osuarelor rămase în urma mare- lui război pentru întregirea neamului și a mormintelor militare.

Acesta este colonelul Mateescu Nicolae și nicidecum un locțiitor al generalului Culda care „a otrăvit ani de-a rîndul conștiințele mîntarilor cu idei bolșevice și de denigrare a neamului din așa-zisa istorie a P.C.R.”.

Și la fel ca domnul colonel Mateescu Nicolae mai este și colonelul Teodor Rădulescu și mulți alții care acum nu-și crută nici un efort pentru a reda țării noastre locul ce i se cuvine.

Ei sînt convingi că au greșit odată și tocmai de aceea caută acum ca prin eforturi deosebite să repare ceea ce poate, cu voce sau fără voce, au stricat. Pentru ei nu mai există drum de în- toarcere. Aceștia sînt tineri, au forța și capacitatea să contribuie din plin la transformarea armatei noastre în ceea ce a fost pînă în anul 1944, o armată a demnității naționale. Merită acest lucru.

Col. (r) MARIN POPESCU ■

ITA POVESTEȘTE, LIȘISTUL PLÎNGE!

at o statueta cu un sportiv și una (sus (n.n.). După aceea mi-a cerut să dezbrac de chiloți, eu n-am vrut, am at spre ușă, dar m-a prins de mîini, trîntit în pat și mi-a dat chiloții am tipat, m-am zbatut, s-a dezbră- și el, a venit peste mine și pe nă... (n.n.): urmează o pauză lungă care, pentru prima dată, Ionica se infricosată la inculpat, își trece na peste obraji care-i ard și conti- poticmit)... pe urmă m-a apucat cu mînă de păr, mi-a deschis gura cu a, îmi venea să vomit (n.n.: aici ju- atorul dictează, grefierei un enunț nulat în termenii consacrați științi- dar fetița nu-l pricepe și el exclă- : „Doamne, Dumnezeu, cum să roghez un copil despre așa ceva?”). al tirziu s-a dus în altă cameră și a că o să-mi aducă ceva ca să nu-mi fie greață, eu am vrut să fug, dar întors din ușă și m-a aruncat direct pat, a adus un balon, și l-a pus pe și pe urmă mi-a deschis iar gura... înd am ajuns acasă era vreo șase ra; de frică și de rușine n-am spus nic părinților atunci.

Vai ce negru-i omul negru!

imp de aproape 3 ore, un copil a t singur cu un mascul beat (după seile lui consumase un litru de țuică 4 sticle de spumos) și dezlănțuit, ap de aproape 3 ore, o ființă pură și ajutorată a fost pradă poftelor per- se ale acestui monstru. La vîrstă d „tețele încă se mai joacă cu păpu- e, sînt duse de mînă la plimbare, ica devine parte vătămăta de un ob- at sexual. Iar acesta nu-i un străin pe stradă, ci om din satul ei, care-l noștea părinții și o cunoștea și pe ea cînd era mică. Și care nu s-a mul- nit că a batjocorit-o, că a îngreșoa- , dar la scurt timp după consumarea

„plăcerii”, s-a ivit la poarta părinților ei, întrebînd pe unul din puștii care se jucau în drum: „O cunoști pe puștoa- ca blondă care s-a ars?” (n.n.: puștiiul respectiv a declarat că nu a înțeles la ce se referea inculpatul, dar că acesta și-a însoțit întrebarea cu un gest ob- scen). Oare ce urmărea, Martin Ion? Să facă publicitate fetiței? Ulterior, l-a trimis pe fratele Ionicăi, s-o cheme pe aceasta la poartă, „că are să-i spună două vorbe”. „Am crezut că fata nu i-a plătit roșiile — declară mama — și am luat-o la rost. Ea a început să plîngă: „Mai bine nu mă mai duceam să lau roșii de la el. Vaj ce negru-i omu’ ăsta, parcă-i țigan!”. Cînd am chemat-o să vorbim cu el, mi-a spus că-i este frică de el. Pe urmă mi-a povestit tot, iar noi am anunțat imediat poliția. Cînd s-a dus poliția să-l aresteze, dormea, se odihnea după ce îmi nenorocise copilul”.

Bestia „nu-și amintește nimic”

L-am urmărit atent pe Martin Ion pe tot parcursul procesului. Un tînar zvelt, athletic, cu trăsături regulate, în orice caz, de om normal. N-am sesizat nici o tresărire, nici un gest care să exprime că în el se petrece ceva; n-a făcut nici gestul nervos al multor inculpați de a-și freca mîinile încătușate. Spre victimă a privit de citeva ori scurt, în gol. În schimb, pe soția a pironit-o intens cu priviri ucigăse, ba chiar, într-un mo- ment de neatenție a polițistului, i-a a- dresat o injurătură mărunțită printre dinți. A recunoscut că a venit fetița la el, că i-a cîntărit niște roșii, că a luat de la ea 150 de lei, că a dus-o în casă să-i arate statuetele și atît. „În rest, nu-mi amintesc nimic, eram prea beat” — declară el cu seninătate. Judecătorul precizează că starea lui de ebrietate, fiind voluntară, nu constituie circum- stanță atenuantă, dar nici această pre- cizare nu revigorează memoria lui Mar-

tin Ion, care rămîne amnezic pînă la sfîrșitul procesului.

O femeie avocat împotriva fetiței

M-a șocat că avocatul inculpatului este o femeie, dar m-a șocat și mai mult că, în această dublă ipostază, a înțeles să-și încropească pledoaria cău- tînd nu dezinovățirea inculpatului, ci învinovățirea victimei, care a primit de la doamna avocat o palmă usturătoare. Și iată cum: invocînd faptul că în urma percheziției nu s-a găsit la domiciliul clientului ei nici un prezervativ și opi- nînd că acesta nici n-a existat, dînsa a sugerat că victima n-ar fi tocmai ino- centă. De asemenea, apărarea a ridicat pretenția de a se elimina din sarcina inculpatului infracțiunea de perversiune sexuală și corupere, făcînd trimitere la textele legii, potrivit cărora aceste fapte sînt infracțiuni dacă provoacă scandal public. „Ori nu inculpatul se face vinc- vat de scandal public — susține avoca- ta — ci victima și familia ei, care n-au înțeles să păstreze secretul asupra celor întimplare”. Mai rămînea să ceară ca partea vătămăta să fie pedepsită pen- tru provocare de scandal public.

Epilog

În pocesul de divorț care a urmat imediat, Martin Ion s-a însuflețit brusc. A declarat că nu e de acord cu divo- rțul, că are motive să creadă că se mai poate înțelege cu soția. Apoi, cu minie, a cerut judecătorului s-o întrebe de ce nu a venit niciodată la vorbitor, așa cum era datorită ei de nevastă. Și cînd vorbea, avea chiar expresia unui mare nedreptățit al sorții.

VALERIA DORNEANU ■

FLORICA BAȚU: Nu sîntem născuți pentru frică

„M-am născut pe 13 aprilie 1945 în București, unde am locuit pînă pe 27 noiembrie 1974. Deci m-am născut și am crescut într-o țară cu un guvern ateist. Cînd am dat bacalaureatul, am dat examen la Bazele Darwinismului. Apoi am urmat Academia de studii economice, unde am învățat socialism științific, economie politică etc. Bineînțeles, ni s-a turnat pe gît ateism. În 1974 m-am căsătorit cu teologul Dumitru Ichim care avea să devină preot. Avem 6 copii: Toma Emanuel, Cristina, Victoria, Julian Theodor, Gloria Elisabeta, Cristofor Dumitru și Matei Elliot. Mă consider o femeie normală din generația mea, nici mai bună, nici mai rea decît altele. Cînd am auzit de Medjugorje, prima mea reacție a fost de îndoială: Poate oare Fecioara Maria să apară în zilele noastre? Pentru mine, Fecioara Maria cu pruncul erau ceva din domeniul basmului. Ceva și undeva departe, în istorie...”

Astfel își începe cartea „Bolnav de cancer la Medjugorje” Florica Bațu din Kitchener-Ontario, Canada, o carte document de un patetism unic, întrucît istorisește nu doar momentul cunoașterii de sine prin credință al unei femei, ci un veritabil fenomen și anume pelerinajele în localitatea iugoslavă Medjugorje. Un loc atît de celebru în multe părți ale lumii încît a devenit sinonim cu însăși ideea de credință în divinitate. Există o întreagă literatură despre miraculoasele vindecări datorate reechilibrării psihice a unor oameni grav bolnavi prin credință, prin orientarea întregii gândiri într-un sacru. Aceste scrieri pe care numeroase societăți de binefacere sînt gata să le ofere tuturor nefericirilor planelei descriu pe larg circumstanțele aparițiilor și efectele lor.

Florica Bațu m-a solicitat însă într-o problemă pe care, mărturisesc cu toată sinceritatea, nu eram pregătit s-o dis-

cut. Am, în ce privește maladiile cele mai grele, toate inhibițiile oamenilor între care trăiesc.

„Era într-o zi, imediat după Crăciun, cînd în urma unor analize doctorul mi-a dat telefon: înțarcă bebelușul și începe tratamentul. Cel mai mic dintre copii, Matei, avea 10 luni. Cel mai mare, Toma, 11 ani. Și o mamă bolnavă de cancer. Diagnosticul: Cronic myelo-leucemia... După cîteva luni, doctorii au vrut să-mi facă un transplant de măduvă, dar în urma analizelor efectuate întregii familii a rezultat o incompatibilitate. Transplantul nu era posibil. Cînd primești măduvă de la un donator, dinafara familiei, șansele de supraviețuire după transplant sînt mult mai mici. N-am vrut să risc. Matei avea de acum 1 an și 9 luni. La această vîrstă, orice zi trăită împreună cu mama e foarte importantă. Auzisem de pelerinaje la Medjugorje și am decis să mă duc împreună cu Toma, băiatul cel mare, care avea 12 ani. Urmam un tratament cu interferon. Băiatul meu trebuia să-mi facă injecțiile. Ele sînt un fel de experiment. Nu vindecă, dar se speră că prelungesc viața. „O să-ți fie greu cu cinci copii? I-am întrebat pe soțul meu. „Dacă ai fi tu în spital, cum ar fi?”, mi-a răspuns el.

Soțul Floricăi Bațu, preotul român de la biserica Sf. Ioan Botezătorul din Kitchener, e un cărturar, un om atît de blînd, direct și sociabil încît nici nu bănuiești că ai de-a face cu un bun poet și un mare școlit. A debutat în „Amfiteatru”, a publicat mai multe cărți de versuri în țară și în exil, scrie curent critică literară la „Cuvîntul românesc”, realizează emisiuni la televiziune și ajută pe toată lumea cînd e solicitat. A tradus în românește cărți de poezie japoneză tradițională iar în comunitatea din Hamilton și Kitchener e animatorul multor acțiuni cul-

turale de interes în întreaga America de Nord. Florica Bațu a debutat tot în țară, în publicații literare, a scos o plachetă de versuri prefată de Ion Caraion iar în exil a scris și publicat mult și cu un anumit răsunet. O familie de oameni întregi în privirea cărora citești ce fel de caracter ești de fapt. Florica Bațu a vrut să-mi vorbească nu despre osîrdia sa literară, ci despre victoria asupra fricii. Ea a vrut să se adreseze, prin paginile revistei „Flacăra”, tuturor celor care sînt înnebuniți de frică. A socotit că are de împlinit o datorie: să-l ajute pe cel care, asemenea ei, trăiește un moment de mare cumpănă. „Știi, în S.U.A. și Canada, nu ți se ascunde boala și nici nu ești amăgît în privința șanselor. Pe de o parte, e bine să nu știi. Dar e bine și să știi. La început intri într-un fel de stare de șoc fără sfîrșit. Însă poți aranja niște lucruri. În primul rînd poți să te pregătești spiritual. Omul trebuie să fie pregătit pentru moarte ca să poată pleca dintre al lui frumos, cu demnitate. Credința fierbinte în Fecioara Maria, în Dumnezeu, în puterea tămăduitoare a credinței m-a ajutat. Vedeți, eu i-am cerut Fecioarei la Medjugorje un an, un singur an. Și au trecut patru ani de cînd, conform previziunilor medicilor, trebuia să nu mai fiu. Noi sîntem copiii lui Dumnezeu. Am înțeles că adevărata rezolvare pentru mine e să se facă voia Lui. Ultimele analize au ieșit încurajatoare. Medicii spun: interferonul. Dar oare te poate vindeca un medicament de frică? Pe mine m-a ajutat iubirea pe care mi-au arătat-o oamenii, cei care, ca și mine, au pornit spre Medjugorje în căutarea unui liman. Nu sîntem născuți pentru frică. Nu avem dreptul să trăim cu frica în noi. Nici un doctor nu a luat în ris ideea mea de a călători în Iugoslavia cînd ar fi trebuit



să mă găsesc pe un pat de spital. Eu mi-am ajutat medicii. Aceasta e minunea: că mi s-a luat de pe suflet spaima. Eu nu vreau să transmit în țară un mesaj religios, ci unul uman. După prima noapte petrecută în rugăciune pe Muntele aparițiilor am știut că sînt pe drumul cel bun. Aproximarea de Dumnezeu înseamnă îndepărtarea de frică. Eu nu spun: am început să cred că Dumnezeu există. Eu am simțit că există. Poate că nu sînt foarte convingătoare. Eu nu vreau să-l conving pe cei sănătoși să-mi urmeze indemnul, ci pe disperai. Chiar faptul că doresc, prin dumneavoastră să le vorbesc despre mine și despre boala mea unor oameni din România dovedește că sînt stăpînită pe sentimentele mele.

Oamenii nu trebuie să trăiască în beznă și în haos. Sîntem ceea ce sîntem și moartea e ceva propriu ființei umane. Mă rog pentru toți cei pe care i-am cunoscut la Medjugorje și știu că ei se roagă pentru mine. Nici nu bănuiești ce puteri capeți cînd știi sigur că ești în conștiința unor oameni, că sînt solidari cu tine în nenorocire. Cine se duce la Medjugorje, nu se duce niciodată prea tîrziu. Niciodată nu e prea tîrziu pentru a te vindeca de frică. Fiecare zi pe care o trăiești în pace sufletească e un dar pentru familia ta. Am scris multe poeme dar acesta e poemul pe care vreau să-l cunoască toți nefericiții lumii”.

TUDOR OCTAVIAN ■



Veniți, luați, acesta este sîngele meu...

— Domnule doctor Vlad Apăteanu, dumneavoastră sînteți directorul Centrului de hematologie din București. Am văzut personal că necazuri aduce în spital lipsa de sînge. Vă rog să-mi spuneți cine suferă cînd nu sînt destui donatori.

— În primul rînd bolnavii care necesită intervenții chirurgicale importante, intervenții la care chiar dacă nu se fac transfuzii, este indispensabil să existe la dispoziție sînge compatibil și bine selecționat pentru eventualitatea în care, în cursul operației, transfuzia devine indispensabilă. În al doilea rînd, bolnavii care suferă de boli de sînge cu anemii grave, refractare la medicamentele anti-anemice. Lărgind puțin sfera prezentării, putem spune că în prima categorie intră bolnavii care trebuie operați de cancer (în faze în care vindecarea este foarte posibilă) și cei care necesită mari intervenții ortopedice (în caz de accidente trau-

matice sau pentru cercetarea unor anchiloză invalidante), iar în a doua categorie bolnavii de talasemie majoră sau boala Cooley, anemii aplastice și toate formele de leucemie cronică sau acută. Lista este, evident, mai lungă.

— Cine mai suferă de insuficiența donărilor de sînge?

— Toți medicii chirurghi care fac eforturi enorme, fizice și psihice, pentru a-și îndeplini, la timp, fără amînări, marea și greaua lor misiune de a opera, chiar și noaptea, în zilele de sîrbătoare sau de odihnă. Nu cred că există suferință mai mare decît să vezi că poți face bine un bolnav și totuși să-ți lipsească elementele materiale fără de care nu poți opera fără riscuri, iar sîngele este pe primul plan. Situația este similară pentru toți medicii care îngrijesc bolnavi cu boli de sînge sau boli la care este indispensabilă administrarea de globule roșii (în anemii), de trombocite sau

de crioprecipitat de factor VIII antihemofilic (în sindroame hemoragice acute) și stări septice-mice grave cu leucopenie (număr scăzut de globule albe) necesită transfuzii cu concentrate leucocitare.

— Și, în al treilea rînd, cine mai suferă din cauza lipsei de sînge?

— Bineînțeles că familiile celor bolnavi: părinți, copii, rude mai îndepărtate, chiar prieteni de familie, toți cei care așteaptă de la medicii din spitale intervenția salvatoare și care află că această intervenție se amînă, uneori, din lipsa sîngelui transfuzional. În fond, aceasta înseamnă lipsa donatorilor de sînge.

— Este cazul să se teamă cineva de donare?

— Categorie, nu! Orice donare se face cu control medical și de laborator pentru ca să nu ajungă să doneze sînge decît oameni sănătoși. Pe de altă parte, recoltarea se face cu dispo-

zitive sterilizate care, după o singură folosire, se distrug. Deci, este complet absurdă teama că, prin donare, se poate contracta o îmbolnăvire. Și mai este încă un aspect. Uneori, reținerea virtualilor donatori este provocată de teama de durere. Dar această teamă este complet nemotivată, pentru că este vorba de o simplă înțepătură pe care o suportă zîmbind sute și mii de donatori. Cine ar dori să știe cît este de dureroasă recoltarea de sînge este invitat(ă) în orice centru de recoltare din țară sau la locurile în care se fac recoltări de către echipe mobile, în întreprinderi și instituții.

— V-am auzit vorbind, într-o emisiune de televiziune, despre donarea benevolă și gratuită.

— Da, cred, că țările, care este posibil și în țara noastră, să se adapteze, progresiv, la un sistem de donare care să sublinieze sensul profund umanitar și absolut dezinteresat al donării de sînge. Plec de la ideea că aproximativ 15 la sută din totalul populației țării ar putea să doneze sînge. În realitate, nu se depășește niciodată mai mult de 1-1,5 la sută donatori din totalul populației. Am căutat să ne imaginăm de ce restul de oameni, pînă la 15 la sută, nu au donat niciodată sînge? Din mai multe motive posibile: teama de durere, teama de infectare în cursul recoltării, riscul de anemie (complet nejustificat), convingerea că sînt destul donatori sau lipsa convingerii că este mare nevoie de sînge etc., etc. Personal, și odată cu mine cred că așa gîndește oricare om cu adevărat modern, consider că gestul umani-

tar al donării de sînge nu poate fi recompensat total din punct de vedere material niciodată și atunci ne gîndim că, spre deosebire de donările cu plată, sistemul de donare benevol și gratuit ar putea să reprezinte modalitatea prin care să-l ajutăm pe altii, în mod demn, generos și eficient. Acest sistem de donare se practică în majoritatea țărilor cu un sistem de asistență medicală avansată. Dar este cazul să afirmăm că înțelegem să lăsăm fiecărui să aprecieze singur care îi sînt motivațiile pentru actul său umanitar și întotdeauna generos. De aceea, ținem să mulțumim tuturor donatorilor de sînge actuali și viitori, indiferent de sistemul de donare în care doresc fiecare în parte să realizeze acest gen de ajutorare, pe de o parte a bolnavilor și pe de alta a personalului medico-sanitar. Nu pot încheia aceste cîteva cuvinte despre sînge și tratamentul prin transfuzii fără să amintesc tuturor cititorilor că nevoia de sînge este permanentă. În fiecare zi și în fiecare oră, în fiecare din localitățile țării este posibil ca viața cuiva să fie salvată datorită flaconului sau pungii de sînge pe care ar putea-o da fiecare cititor al acestor rînduri. Indiferent de sistemul în care se alege să se facă acest gest umanitar, vă rugăm să vă adresați cu încredere Centrului de hematologie din București (Strada Dr. Felix nr. 1, sector I, telefon 59 60 60) sau oricărui Centru de transfuzie din capitala oricărui județ țării.

CRISTINA ATANASIU ■

Domnule Redactor șef,

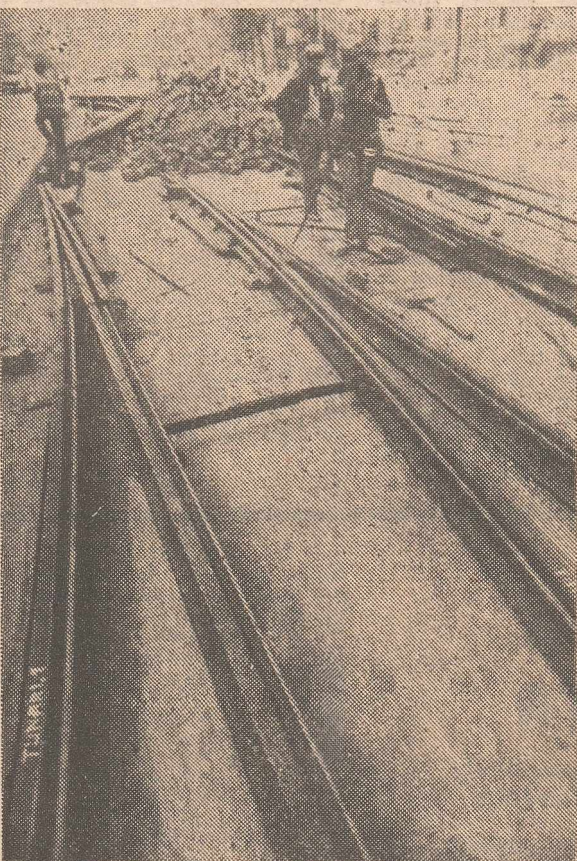
O mamă înnebunită de durerea pierderii unui fiu de 21 de ani, omorât fără vină în mod bestial, de un odios criminal și complicității lui, a trimis o scrisoare disperată redacției revistei dvs.

Ați avut amabilitatea și înțelegerea umană de a trimite pe doamna ziaristă Valeria Dorneanu și fotoreportera Elena Ghera pentru a întreprinde o anchetă, în Brăila, a faptelor descrise în respectiva scrisoare; ați acordat două pagini din revista dvs. pentru publicarea celor constatate.

Mulumesc din tot sufletul pentru acest gest uman și, în mod special, celor două ziariste, care prin perspicacitatea, cinstea, și înțelegerea sufletească, au făcut lumină în întunecatul caz ce ar fi rămas mult timp nerezolvat. Dinsele au rezolvat în două zile ceea ce Procuratura din Brăila, reprezentată prin procurorul Mihalcea, nu a făcut-o nici în două luni.

Ecoul celor scrise a fost extraordinar pentru întregul oraș ce a condamnat oribila crimă comisă de fiul răsfățat și venge apărât în atâtea fărâdelegi, de tatăl său, coruptul ex-colonel de miliție Costandache Petre.

Tot spre Europa



POȘTA REDACȚIEI

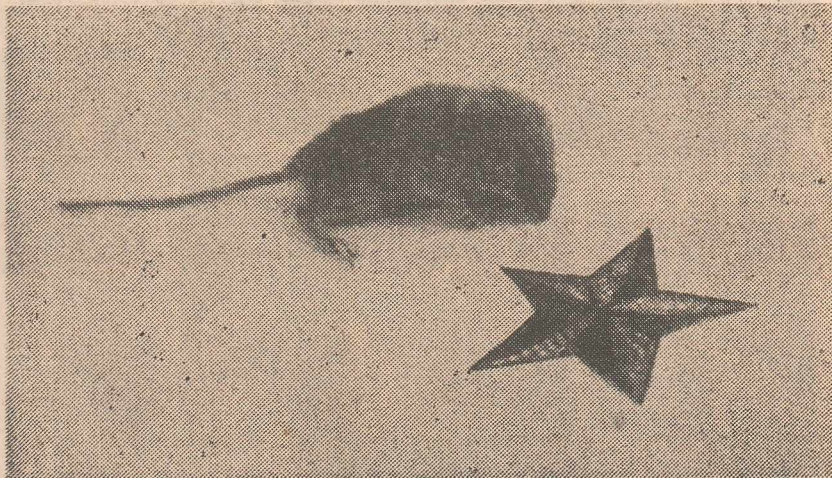
Gheneli Volf — București, Piața Gării de Nord, nr. 2, bl. D, sc. 1, ap. 11, et. 3, sector 4: Vom încerca să inserăm materialul pe care ni l-ați trimis în paginile revistei noastre. Trebuie să vă facem, însă, cunoscut faptul că anunțul făcut la Televiziune se referea la interesul nostru față de vindecările din țară, la posibilitatea de a-l informa pe cei în suferință despre șansa pe care o mai au prin contactarea acestor oameni. În ceea ce privește traducerea din publicațiile străine, ținând cont de profilul revistei, pot să apară, dar sporadic. Deci, nu se pune problema unei colaborări permanente.

Monica Bălaș — com. Florești, str. Tăutului, nr. 19, jud. Cluj: Orfanul despre care a scris doamna Valeria Dorneanu nu are, deocamdată, o adresă stabilă, dar poate fi contactat la Facultatea de automatică, unde este student în anul II.

Gheorghe Cîrjă — sat Soci, com. Borca, nr. 194, jud. Neamț: Singurul ajutor pe care vi-l putem da este să expediem scrisoarea dvs. Ministerului Muncii și Protecției Sociale. Vă sfătuim ca pe viitor să nu mai expediați acte originale fiindcă nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru eventuala lor pierdere.

ELENA GRECESCU

Boală grea



Fotografie de ELENA GHERA

Durerea pierderii fiului meu drag este fără de margini, dar faptul că pe pământ mai există oameni cu suflet care sar în ajutorul semenilor lor, este pentru mine o alinare și o speranță că sufletul fiului meu, Ronald, va dormi în liniște în eternitatea în care a intrat înainte de a-și fi trăit visele mărețe pe care și le-a făurit în fugă trecere prin viață! Și-am dat eșecul visurilor la o parte / Cu-o noapte omorâtă într-adevăr de-o șoaptă // Și

chiar de mort voi fi / în vremea vieții / Voi învia și voi săruta întimplarea / pe timpla norului ce ne înecă în izvoare /

Dumnezeu să vă ajute.
(Milica Gasparic).

Domnule Redactor șef,

Mă numesc **Cornelia Preda**, locuiesc în București, str. Viitorului, nr. 134, et. 1, ap. 2, sectorul II. Fiind disperată, apelez la dumneavoastră, rugându-vă ca, prin intermediul revistei pe care o conduceți, să mă ajutați și pe mine. Am făcut nenumărate apeluri la ICRAL Colentina din str. Icoanei. De la cutremurul din 30 mai 1990 s-a deteriorat acoperișul clădirii în care locuiesc, la fel și coșurile. Am sesizat centrala ICRAL 2 Colentina, solicitând reparații. Mi s-a răspuns că la începutul trimestrului IV 1990 vor veni să repare acoperișul. De venit, au venit pe data de 6 decembrie 1990 când au dat țigla de pe casă jos.

Apoi au plecat și plecată au fost până în ziua de azi. A început să ningă, a trecut iarna, a venit primăvara, au început ploile. În aceste condiții s-a deteriorat și tavanul camerei în care locuiesc, s-au depreciat câteva zeci de volume și alte bunuri din casă. Toate aceste lucruri sunt deranjante, dar nenorocirea cea mare este că în aceste condiții trebuie să trăiască și copilul meu în vîrstă de 10 ani, imobilizat în aparat gipsat de circa un an și șase luni. Vă imaginați, vor începe ploile în curînd, ce voi face cu acest copil? Mi-e teamă să nu-l găsesc sub dărîmături. De aceea, vă rog din suflet, ajutați-mă deoarece nenumăratele apeluri făcute, nu au impresionat pe nimeni.

Stimată Redacție,

Mă numesc **Petrică Mocanu**. Am 38 de ani și sînt bolnav. Am un blăt, stimată redacție, la fel de fel de specialități. Am ajuns la un moment dat în fața comisiei de expertiză a Spitalului Colentina. Rezultatul a fost nul. Am bătut la ușile renumitului Spital Militar Central. „Nu mai aveți nici o șansă” — mi s-a spus. Oare dumnealor au auzit de deontologie? Știți oare greutatea, gustul disperării pe care ați sădit-o în sufletul meu prin acest verdict?

Cînd totul mi se părea iremediabil, cînd viața mi căpătase culoarea cenușie, un licăr de speranță: domnul inginer Cojocaru. Ultima șansă, așadar!

M-am informat: are la activ vindecări de 100%, în cazuri de ulcer, sinuzită, gripă etc. De ce n-aș bate și la această ușă larg deschisă pentru redarea sănătății?

N.R. În fața unei sentințe fără drept de apel clachează chiar și cei mai puternici. Nu disperați. Avîndu-l pe domnul Cojocaru alături, gândiți despre dvs. ca despre un om sănătos.

Pentru „Memorialul durerii”

Comisia pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții a Parlamentului României ne trimite spre publicare textul de mai jos:

Avînd în vedere complexitatea documentației filmului-serial „Memorialul Durerii”, inițiat de Comisia noastră și realizat în colaborare cu Televiziunea română, solicităm sprijinul persoanelor care dețin în prezent măturii asupra următoarelor probleme:

1. Detenția politică în penitenciarele din România în perioada 1945—1964.

CURIER JURIDIC

VALENTIN DRĂGULESCU, Năvodari, jud. Constanța: La data de 16 sept. 1991, cînd ați făcut scrisoarea, dv. depășiserăți cu mult termenul de 12 luni de la data căsătoriei, termen în care puteați solicita împrumutul. În această situație, nu beneficiați de credite, potrivit Hotărîrii Guvernului nr. 368/1991.

ANCA GHEORGHIU, București: Este interzisă scoaterea din țară a alimentelor și a altor bunuri de consum, cu excepția efectelor normale de călătorii și a medicamentelor pentru folosirea personală, conform Hotărîrii Guvernului nr. 41/1991, prelungită prin Hotărîrea Guvernului nr. 311/1991.

DOBRE P. BACIU, com. Moara Vlăsiei, Sectorul Agricol Ilfov: Adresați-vă organelor de procuratură, care sînt abilitate să ia măsurile ce se impun.

ELENA FOCȘA, Cîmpulung, jud. Argeș:

a) Întrucît vă considerați nedreptățită față de hotărîrea Judecătoriei Cîmpulung, aveți posibilitatea s-o atacați prin recurs, cerînd reformarea sa, la Tribunalul Județean Pitești. În caz că ați depășit termenul legal, solicitați Procuraturii Generale declararea recursului extraordinar.

b) Societatea noastră nu are în competența sa atribuții de expertizare spre a vă efectua măsurătoarea dorită.

c) Împotriva lucrărilor bazate pe măsurători nereale efectuate de experți, vă puteți plînge conducerii Biroului de Expertize Pitești.

DAN MACRI, Mangalia: La sumele în lei efectiv, declarate de călători la ieșirea din țară, pentru acoperirea serviciilor prestate cu păstrarea și manipularea acestora, se percepe un comision de 10 la sută. Taxa aceasta a fost instituită prin Hotărîrea Guvernului nr. 207 din 22 martie 1991.

CORNELIU OLTEANU

Premieră la Galați

În seara zilei de 3 octombrie a.c., sala Teatrului Muzical din Galați a găzduit recitalul vocal-instrumental susținut de soliști ai Operei din Chișinău, printre protagoniști numărîndu-se **Vladimir Dragos**, soprana **Galina Nicanovskaia** și pianista **Natalia Peantnicicaia**. În partea a doua a spectacolului a avut loc un original program folcloric.

Banote prohibite

Pe chioșcurile din gara Fetești sînt lipite afișe care avertizează cumpărătorii că vinzătoarele nu primesc bancnote de 500 și 1000 de lei îndoite, mizgălite, mototolite sau întepate(?). Întrebare care este rațiunea acestui avertisment, vinzătoarele au răspuns în cor: „Așa avem ordinul!” Se pregătește o omvna la Fetești o afacere bancară?

În Brăila s-a furat un tramvai

În dimineața zilei de miercuri, 25 septembrie a.c., depoul regiei autonome „BraiaCar” a fost părăsit în condiții misterioase de un tramvai al cărui pantograf a fost cuplat cu îndemînare de hoț. În urmărirea tramvaiului a pornit „Foarîca”, o mașină utilizată la intervenții. După o urmărire palpitantă pe străzile municipiului, tramvaiul a deraiat și hoțul a fost prins. Autorul furtului este un minor în vîrstă de 15 ani, **Aurel Drăghici**, fugit de la orfelinat. Auzise tînărul evadat că minierii se îndreptau spre București și încercase să le dea o mînă de ajutor?

P. B.

Pagină realizată de
ELENA GRECESCU

Dacă-n 90 de toamne



Fotografii de GIG MOTOIANU

Colegii de la „Publicațiile Flacăra” sînt alături de **Smaranda Petrea** în greua pierdere suferită prin decesul tatălui ei.

Cursa cu obstacole

În sfîrșit, ceva minunat...

Cititorul de presă, telespectatorul, ascultătorul de radio sint copleșiți de evenimentele ce s-au precipitat în ultima săptămînă în capitala țării și în alte localități. Atmosfera e încărcată, apăsătoare, veselie s-a mutat pe alte meleaguri. Trăim zile încordate și avem toate motivele să credem că lucrurile nu se vor liniști curînd. Deci, ne așteptăm alte evenimente îngrijorătoare, surprize neplăcute. Criza se va ține morțiș de noi, iar presa, televiziunea, radioul vor relata tot ce se petrece. Nu se prea întrevăd știri, comentarii, corespondențe mustind de optimism.

Dar iată, sînt în măsură să scriu despre un lucru în-bucurător. S-a petrecut ceva minunat, strîns legat de presa de mîne, dar izvorit din strădaniile ziariștilor de azi. Pe 1 octombrie, s-a deschis Școala Superioară de Jurnalistică inițiată de Asociația Ziariștilor Români. Un moment important sub toate aspectele. Au pornit la drum 150 de studenți dornici să devină ziariști profesioniști de înaltă ținută. Împărțiți în trei secții, presa scrisă, audiovizuală și relații cu publicul, ei vor parcurge drumuri diversificate în însușirea cunoștințelor de bază, atît profesionale cit și de cultură generală, absolut necesare ziariștilor chemați să contribuie la crearea unei atmosfere spirituale propice statului de drept. Conducătorii școlii, șefii compartimentelor s-au angajat să asigure condițiile în care procesul de învățămînt, întărit de autoinstruirea studenților, să aibă o eficacitate maximă, lăsînd largi posibilități pentru inițiativa individuală.

Pentru a crea o atitudine nouă, deci și o presă nouă, obiectivă, veridică, se impune studierea presei actuale, dar sînt necesare și însușirea celor mai bune tradiții ale gazetăriei românești și cunoașterea experienței condeierilor din alte țări. Este clar că avem nevoie de o bibliotecă bine înzestrată și de un cabinet de presă propriu ce vor sluji ca laboratoare și ateliere subordonate formării noilor gazetari. Documentarea temeinică va contribui, fără doar și poate, la formarea unei atitudini adecvate evenimentelor și oamenilor angrenați în toate compartimentele vieții. Redactorii șefi ai publicațiilor din Capitală s-au angajat să pună la dispoziția școlii colecțiile ziarelor conduse de ei. Avem neapărat nevoie, însă, și de publicațiile din provincie care nu sînt deloc provinciale. Munca lor, deseori foarte anevoioasă, rezultatele obținute în informarea opiniei publice trebuie cunoscute, studiate, analizate. Sîntem convinși că și colegii care conduc publicații cotidiene, săptămînale, lunare din diferite zone ale țării ne vor onora cit mai curînd cu colecțiile lor.

Operele (publicistice, reportaje, volume de interviuri, monografii, memorialistică) elaborate de ziariști și de scriitori nu pot lipsi din rafturile bibliotecii noastre. Este adevărat că ele s-au epuizat de mult. Procurarea lor din comerț, din librării și anticariate este aproape imposibilă. Apelăm deci, pe această cale, la autori sau la posesorii unor astfel de volume să contribuie prin donații la înzestrarea bibliotecii Școlii Superioare de Jurnalistică (București, Calea Victoriei 133-135), înlesnind îmbogățirea fondului ei, ajutînd la desfășurarea procesului de învățămînt. Neîndoielnic, prezența acestor opere, unele devenite clasice, la un loc, în rafturile bibliotecii presei românești va avea un impact benefic asupra ziariștilor de mîne.

BALOGH JOZSEF

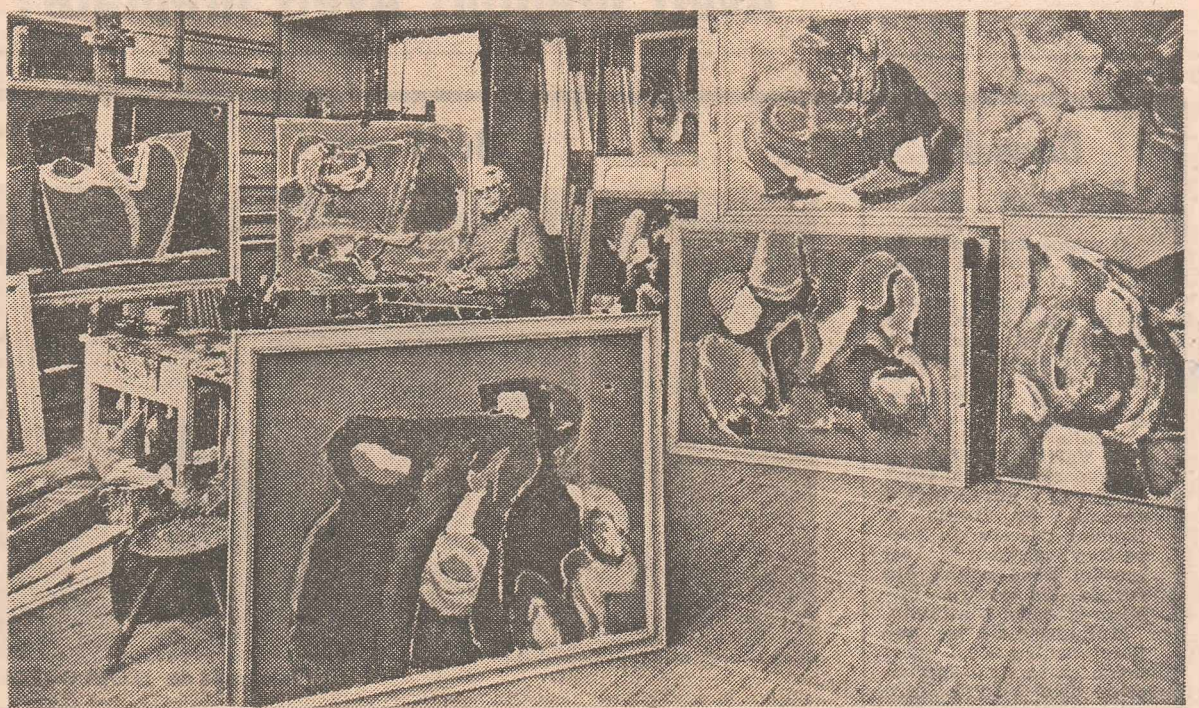
Premiul CERVANTES pentru Adolfo Boy Casares



Literatura latino-americană și-a cîștigat un statut meritoriu, distinct. În peisajul acesta complex, fertil, premiul literar CERVANTES (un fel de premiu NOBEL al lumii hispanice) a fost atribuit scriitorului argentinian Adolfo Boy Casares, cunoscut în lumea largă prin traducerea mai multor romane și povestiri. Iată că la Editura UNIVERS, colecția „GLOBUS”, apar, în traducerea Marianei Vartic, două microromane reunite în același tom: „Vîsînd la eroi” și „Jurnalul din războiul porcului”.

Trebuie amintit în acest context că romanele și povestirile sale s-au bucurat în genere de o bună primire, de o rapidă asimilare atît la noi cit și aiurea pe glob. Menționăm că în tîlmăcire românească au apărut „INVENȚIA LUI MOREL” (1975). Tot în acel an apare „PLAN DE EVADARE”. De asemenea, s-a tradus „CELĂLALT LABIRINT” (1987). Ca o bună carte de vizită a scriitorului argentinian tradus recent cu aplecată sîrguință de Mariana Vartic, iată ce spune despre „Invenția lui Morel” al lui Boy Casares, celălalt titan al literaturii argentinienne, Jorge Louis Borges: este opera unui „scriitor perfect”. Casares nu strălucește doar prin scriitură și acut simț estetic, ci și prin harponarea acutizantă a universului latino-american, încă departe de a fi explorat pe verticala spiritului și pe orizontala socio-umană.

DORIN SĂLĂJAN



Ion Pacea la Galeria Dominus

Titlu bun e o chestiune de adresă și abia pe urmă una de stil. Presa influentă ajunge la un asemenea rafinament în redactarea titlurilor încît lectura textelor adesea nu mai interesează. Peste ani, cînd numele Galeriei DOMINUS va semnifica în conștiința publicului ceea ce patronii ei și-au și propus, de fapt, să însemne, un titlu simplu și direct, de tipul celui întrebîntat de noi va fi mai mult decît un optim informațional. Va fi înțeles, probabil, ca o garanție de valoare. În toate galeriile de seamă ale lumii garanția de valoare e susținută de prezența permanentă pe simenze a creațiilor unor artiști nu doar consacrați, ci beneficiînd și de legendă.

Nu știu dacă „Dominus” e, într-adevăr, prima galerie particulară din țară, dar e, cu siguranță, o firmă preocupată de lucruri importante. Iar cel mai remarcabil dintre toate e selecția de operă în expunere. Galeria, chiar dacă nu-l marchează ca atare, are un program. Comerțul de artă trebuie să rezolve un fel de cuadratură a cercului, să perfecțeze un număr cit mai mare de contracte cu sume cit mai mari. Dacă e să luăm în considerație așa-numitele „cote” acreditate de galeriile din sistemul Fondului Plastic ar trebui să conchidem că la „Dominus” se practică prețuri pentru un alt timp dacă nu și altă lume. În realitate, avem de-a face, pentru iniția oară la noi, cu o licitație corectă a prețului pînă în punctul în care achiziționarea unei opere de

artă devine și o investiție. E o treabă cit se poate de cinstită, de natură a reazeza, prin filtrele unor pasiuni și posibilități financiare majore, piața artei în România. Opera de artă nu e un produs popular. Prețurile pieței artei defînesc, mai clar decît statisticile, stările sociale și avuția privată. Opinia mea e că, la puterea reală a leului și la schimbul valutar curent, costul obiectelor de artă în țara noastră e inadmisibil de scăzut. Are loc și aici un proces de integrare — a piețelor excentrice în piața, să-i zicem fără a greși prea mult, comună — care-l de fapt un proces de valorizare. Prețul unui tablou, așa cum e el stabilit de o comisie reflectă gustul și, adesea, prejudecățile estetice ale comisiei. Cel mai adesea el acționează ca o sită găurită. Multe destine artistice au fost stricate de aceste site, multe ierarhii în breaslă s-au stabilit prin consens în grup. Galerieile particulare, cînd sînt corect amplasate în zonele comerciale, bine conduse și, lucru esențial, bine orientate estetic vin cu efecte sigure și rapide. „Dominus” are un amplasament ideal (Teatrul Național, intrarea principala), o arhitectură atrăgătoare și un contract stimulator cu un număr redus de artiști dar din categoria acelor care, între două războaie mondiale (fie-mi iertată periodicizarea, dar sîntem, vrem, nu vrem, cetățeni interbelici) contează drept fruntași. E vorba de artiști care figurează în lista de referință a celor mai selective colecții de artă contemporană.

Recent, la „Dominus” a fost în-vitat să prezinte un număr de 34 de lucrări pictorul ION PACEA. Arta lui Pacea e deasupra oricăror dispute conjuncturale. El e un „pictor pur” și unul din creatorii care au fost dintotdeauna integrați. Pentru cei care nu știu, Pacea e singurul român care are ceea ce se cheamă o cotă pe piața pariziană, stabilită nu de o comisie a Fondului Plastic ci de licitațiile citorva din cele mai cunoscute case de aucțiuni. Pacea e prezent regulat în galerii de mina înții din Vest țar — acesta e faptul care, spune totul — pictura sa circula, e cumpărată și revîndută, are statut de obiect de artă și investiție. Licitările acreditează valorile din Est și le stabilesc nu atît un preț în sistemul de prețuri mondial cit un culoar. Tablourile lui Pacea sînt reproduse în cataloagele de licitații în rîndul operei cu cotă clar marcată și în curs de ameliorare. Piața artei e o bursă a artei. La jocul de bursă sînt avantajați informații, bogății, îndrăzneții și — specific tranzacțiilor cu lucrări de artă — clarvăzătorii. Cred că cel mai captivant spectacol pe care îl poate regiza în momentul de față o galerie particulară la noi nu e, totuși, vernisajul unei retrospectivă sau prezentarea unui necunoscut de mare talent ci o licitație de artă contemporană. Nu știu dacă patronii „Dominus”-ului au forța să o organizeze dar competența cu siguranță că o au.

TUDOR OCTAVIAN

Carnaval la... Timișoara

Dialog cu domnul Petru Dorobanțu, vicepreședinte al Fundației orașelor carnavalești din România

— În contextul în care Timișoara mai este în doliu, își mai plînge morții, mi s-a părut oarecum bizară ideea ca orașul de pe Bega să fie gazda primului carnaval românesc. Cui îi aparține?

— Firește că pare ciudată o asemenea idee, mai ales cînd, în Timișoara, care în curînd va aniversa doi ani de la Revoluție, nu există încă un monument al martirilor Revoluției. Undeva s-au blocat niște fonduri, dar viața merge înainte și poate prin acest carnaval care este un eveniment deosebit Timișoara va intra în Europa și... se vor mișca astfel niște lucruri. Trebuie spus că în configurația europeană, Fundația europeană a orașelor carnavalești este o instituție care polarizează în jurul ei o serie de personalități binecunoscute, angajate în organizarea periodică de carnavale. Președintele internațional al acestei fundații, dl. Henk, din Amsterdam, a fost în Timișoara în primele momente după Revoluție. Interesul lui atunci era să facă ceva pentru Timișoara, să dea o mînă de ajutor. În acele condiții, a luat legătura cu autoritățile și s-a hotărît ca România să fie afiliată la F.E.O.C. Iată că România, înainte de a ajunge în Piața Comună, intră în Europa prin această afiliere, fiind prima țară din est membră a acestei fundații.

— Cine sînt organizatorii, pe plan local, ai acestei manifestări?

— În primul rînd, filiala română a fundației despre care am vorbit, cu sediul la Timișoara, președinte fiind dl. Burlacu. În jurul lui s-au strîns oameni de toate categoriile. Mai sînt implicate autoritățile.

— Vă sponsorizează cineva?

— Baza noastră materială este scăzută. Ca atare, avem nevoie de sponsori. Aș putea menționa în special doi: AGATEX și GAROFITA.

— Poate explicați în cîteva cuvinte ce înseamnă un carnaval.

— Un carnaval, în înțeles european, înseamnă eternul Pinocchio.

— Care va fi mascota carnavalului din Timișoara?

— F.E.O.C. cheamă, în primul rînd, pe toată lumea sub „semnul stelei care ride”. S-a hotărît apoi, de comun acord, ca mascota acestui prim carnaval să fie binecunoscutul Păcală care, în felul acesta, s-ar alinia omologilor din celelalte țări: Petrușka, Arlecchino ș.a. El este acel plod de țăran român care e veșnic pus pe șotii, care nu se supără niciodată și îl roagă și pe ceilalți să nu se supere. Păcală nu păcălește, ci se amuză.

— Cîte zile va dura manifestarea?

— Între 10 și 13 octombrie. Va debuta cu parada cadelor alegorice, a grupelor de carnaval. S-a stabilit un traseu. Se intenționează decorarea lui corespunzătoare. Vor fi concursuri de costume, dansuri, iar în final se vor alege un prinț și o prințesă, ce vor reprezenta România la carnavalurile din alte țări. Nădăjduim în prezența televiziunii pentru o transmisie directă.

— Spuneți-mi, vă rog, ce țări și-au anunțat participarea?

— În scris și-au anunțat participarea Olanda, Belgia, Anglia, Elveția.

— Din țară cine va participa?

— Un asemenea eveniment n-a trezit numai simpatie în străinătate. Am primit multe scrisori de încurajare, fiind lăudați pentru curajul de a întreprinde o astfel de acțiune. În țară, în schimb, în poziția popularizării pe care am făcut-o, demersul nostru a rămas aproape fără răspuns.

— Ce măsuri s-au luat pentru buna desfășurare a carnavalului, pentru evitarea incidentelor?

— Avem, din acest punct de vedere, tot sprijinul poliției județene. Nu există nici o reținere din partea nimănui. Vor fi și două mașini ale salvării pentru asistență medicală.

— Cine este regizorul acestui uriaș spectacol?

— S-a apelat la un regizor, dar nu s-a ajuns la o finalitate. Cred că se va recurge la un anunț; știu că interesați sînt destul, dornici să-și lege numele de organizarea unei manifestări internaționale.

— Dacă în toată perioada de după Revoluție, îndemnul „Jos masca!” avea o justificată acoperire, pentru cîteva zile, celor de la Timișoara li se poate ura „Cit mai multe măști!”

ELENA GRECESCU

NE PĂZIM TEATRELE ?

Descurcați-vă !

Descurcați-vă ! Îi se spune tot mai des celor din teatru. Este un cuvânt echivalent cu o condamnare. Teatrul nu poate „se descurca” fără un sprijin moral și economic. De aceea acest început de stagiune se anunță sumbru.

Din luna octombrie la Teatrul Mic trebuia să funcționeze teatrul româno-american. Alexa Visarion a avut discuțiile necesare cu partea americană și zilele acestea ar fi trebuit să sosească șapte actori americani pentru a începe lucrul. Proiectul a fost blocat. El depindea de repartizarea a două apartamente de serviciu Teatrului Mic, unde să fie cazați actorii americani. Ministrul culturii a făcut tot ce a fost posibil să sprijine acest proiect, dar a fost în zadar. În urma unei audiențe la primulul capitalei, acesta a dat aviz favorabil. Nici asta nu a fost de vreun folos. Ultima adresă venită de la primărie spune că este chiar ilegală

această cerere. Dacă există o astfel de lege ea este nu numai aberantă dar și rușinoasă. Un teatru e firesc să aibă colaboratori din diverse locuri ale țării și chiar de dincolo de hotare, iar acești oameni trebuie să caute. Bugetul teatrelor nu permite achitarea taxelor de hotel, de aceea aparatamentul de serviciu rămâne singura soluție reală. „Încă două, trei situații ca astea — îmi spune Alexa Visarion, — mă vor determina să plec urgent de la conducerea teatrului”.

În ciuda pesimismului general, în teatru se muncește. Sunt în lucru patru premiere. La jumătatea lunii octombrie vom vedea spectacolul „Regăsire” de Pirandello, regia Cătălina Buzoianu, cu Valeria Seciu și Florin Piersic-jr. Vor urma „Monștrii sacri” de Cocteau, regia Cornel Todea, interpreti Leopoldina Bălanuță și Mitică Popescu; „Woyzeck” de Büchner, regia Cătălin Naum, cu

Gheorghe Visu, Cătălina Mustăța, Florin Piersic-jr. „Cine e fazanul” de Feydeau va înlocui în repertoriu „Pluralul englezesc”. Va fi în regia lui Emil Mandric, cu Dan Condurache și Diana Lupescu. Alexa Visarion va monta „Echipa de zgomote” de Fănuș Neagu, de data aceasta un spectacol cu textul integral, nu amputat ca în anii '80.

Perioada de criză pe care o traversăm va atinge teatrul nu numai prin dificultățile economice, îl va lovi chiar prin publicul său. Aceasta este și marea temere a directorului teatrului. „Publicul trăiește într-o insecuritate interioară complexă, care poate stârni la un moment dat o alarmă. În stare de alarmă e greu să vii la teatru. Accentul pesimist al vorbelor mele vine din faptul că am visat altfel viața noastră după revoluție. Trăim în neînșite, panică, frică, durere.

Cred că mulți oameni care cred încă în teatru vor fi înfrinși în următoarele stagiuni. Ni se spune tot mai des că sint alte lucruri mai importante. Așa este. Dar acestea nu trebuie să decapiteze viața spirituală a unei țări”.

stalația de încălzire. Nici nu ați fi apucat să ieșiți din teatru și ar fi venit să mă lege. Trebuie însă să se știe că din cauza unor legi depășite sintem obligați să facem fel de fel de lucruri care nu sint normale”.

Am cules pentru dumneavoastră și ultimele știri din Teatrul de Comedie. Își va deschide stagiunea la 1 noiembrie cu „Papagalul verde” de Schnitzler, în regia lui Lucian Giurcescu, cu o distribuție care cuprinde aproape toți actorii teatrului. Va urma „Cușca cu nebuni” în regia lui Valeriu Moiseșcu. Ludmila Szecely Anton va monta „Ce ne facem fără Willy”, piesa lui George Astalos, dramaturg român care locuiește la Paris. Este în proiect și „Lisistrata” de Aristofan, spectacol gândit pentru Stela Popescu.

Ion Lucian și Șerban Ionescu nu mai sint actori la Comedia, dar vor continua să joace cu contract în vechile distribuții. Tot cu contract este și tinăra Florentina Mocanu, absolventă a Institutului de la Tîrgu Mureș. Ea a câștigat concursul pentru un rol în „Legături primejdioase” și a fost distribuită și în „Papagalul verde”.

Veți dori să aflați noutăți și despre Alexandru Darie. După succesul formidabil cu „Visul unei nopți de vară” de la Festivalul internațional de teatru de la Londra, Darie se află acum în Statele Unite. Lucrează „Mizantropul” la o universitate din New York. Va reveni în București în decembrie, cînd va monta „Camille” de Charles Ludlam, o piesă după „Dama cu camelii”.

Am aflat amănunte și despre programul lui Lucian Giurcescu. Va monta „Papagalul verde”, apoi va avea cursuri în Danemarca și va monta un Molière în Suedia. Trebuie să câștige și bani adevărați.

AURELIA BORIGA ■

Autonomia este o glumă bună

Poți face lucruri absolut cinstit de dare ilegale. Dacă nu vî vine să credeți, ascultați povestea domnului Lucian Giurcescu, directorul Teatrului de Comedie.

„Vă amintiți că ani la rînd la Teatrul de Comedie s-a jucat într-un frig îngrozitor. Noi am rezolvat instalația de încălzire cu ilegalități și bani personali. Am căutat soluții pentru încălzirea sălii și am descoperit o vechi instalație de aer cald care nu mai funcționa de mulți ani și care putea fi reparată. Nu aveam însă bani. Instituțiile de stat la care am apelat, ICRAL-ul de exemplu, nici nu au vrut să stea de vorbă cu noi. Am găsit atunci niște meseriași foarte buni de la un sanțier naval, dar ei trebuiau plătiți și nu cu chitanțe. Atunci am închiriat autobuzul teatrului pentru excursii și banii i-am folosit la plată respectivă. Nici așa nu au fost de ajuns și am mai pus eu 15000 lei, care anul trecut încă mai aveau o valoare. Evident, teatrul nu are cum să mi-i dea înapoi, eu sint director și știu că

nu se poate.

De ce am fost obligați să re-curgem la astfel de soluții? Legile care funcționează separă net investițiile de restul bugetului. În teatru această despărțire este absurdă! Degeaba am bani pentru costume și decoruri dacă lumina spectacolului rămîne veche și primitivă. Ar trebui să am dreptul să cumpăr reflectoare sau aparate de sonorizare exact cum cumpăr stufe. În loc ca legile să ne permită să ne mișcăm mai liber, apar tot felul de reglementări restrictive, iar noi trebuie să găsim fel de fel de șmecherii ca să ne rezolvăm problemele.

Nenorocirea este că nu sintem autonomi. Există autonomie la gîndirea repertoriului dar nu și în administrație. Cînd vorbești cu Andrei Pleșu, ai impresia că lucrurile se pot rezolva. Dar nu știu unde, pe ce canale, lucrurile se infundă. Se intră într-un aparat birocratic care judecă tot ca acum cinci ani.

Sigur, acum doi ani nu v-aș fi povestit cum am rezolvat noi in-

Actorii din Sibiu nu sint singuri

Colectivul și Direcția Teatrului de Comedie din București, îngrijorați de perspectiva dispariției Teatrului din Sibiu, teatru de valoare recunoscută, teatru de tradiție, teatru situat într-unul din centrele de cultură ale țării, face apel către toți actorii, regizorii, scenograful, tehnicienii și angajații administrativi ai teatrelor din România, ca în mod solidar și responsabil să facă tot ce este posibil pentru împiedicarea acestei adevărate catastrofe culturale ce ar putea marca începutul dispariției, în serie, a multor instituții de cultură de la noi din țară.

Trebuie să protestăm pe lingă autoritățile centrale și locale, trebuie să lămurim opinia publică asupra gravității situației, trebuie să-i facem pe toți să înțeleagă că arta, cultura în general, nu e un lux ci o necesitate pentru orice popor ce nu vrea să dispară.



BASARABIA DIN MARAMUREȘ

În anul 1986, la Festivalul național „Vasile Lucaciu” de la Cîrîlău-Maramureș, poetul Valeriu Matei din Chișinău, a primit Premiul Transilvania, dar organele de cultură ale vremii au interzis membrilor juriului să anunțe public proveniența autorului, dară-mi-te să-l și trimitem autorului. Abia în 1990, cu ocazia unei vizite la Baia Mare a unor parlamentari din Republica Moldova, premiul a putut fi trimis prin domnia Anatol Șelaru și Petre Sandulache. La același Festival, un alt poet român de peste o graniță vremelnică, Vasile Tărlăanu

din Cernăuți, a primit în 1990, Premiul Casei de presă și editură „Nord”. Asociația „Pro-Basarabia și Bucovina” din Maramureș, Biblioteca județeană și Inspectoratul Școlar Maramureș au inițiat o serie de acțiuni vizînd stringerea de cîrți din varii domenii pentru frații noștri de dincolo.

Recent din inițiativa Bibliotecii din Cluj, a luat ființă la Chișinău, prima bibliotecă românească, denumită semnificativ Biblioteca „Transilvania”. În acest sens, Biblioteca județeană Maramureș (director T. Ardelean), deține recordul, atît prin numărul de volume

donate, numărul de donatori și sponsori, cit și prin anumite materiale necesare pentru utilizarea unei biblioteci moderne. Și acestea sint un început pentru că „o bibliotecă se zidește aproape tot așa de greu ca și o biserică”, după cum se exprima plastic domnul Ardelean. Astfel că românii din Chișinău, mai ales cei din marelui cartier „Cosana”, unde se află biblioteca „Transilvania”, vor respira din ce în ce mai mult și aerul tare al descălecătorilor de neam și limbă care este pentru toți românii MARAMUREȘ.

De menționat societățile comerciale „Falmar”, „Phoenix”, APSA, COMAT, „Ramira” din Baia Mare care promit, alături de Prefectura județului, să îmbogățească tot mai mult fondul de carte al bibliotecii mai sus amintite.

Am scris aceste rînduri, nu spre lustruirea ieftină a Maramureșului (de care n-are nevoie), cit pentru a fi un imbold, o punte de suflet intru românime. Iar cînd Soarele nostru românesc (trebuie să existe și așa ceva), va răsări deopotrivă și peste Bucovina și Maramureșul Amar de dincolo de Tisa, cruciada limbii române să se reverse și acolo. Numai atunci, și numai atunci, vom putea în-gemunea împăcați, ca marele nostru prieten Nichita Stănescu în fața troitei de la Peri, că ochii noștri au văzut minunea.

ION BURNAR ■

Correspondență literară

Bledea Ana : Din cele trei plicuri : „Biet animal / născut din durerea mamei / mergi înainte / peste plînsul ei”.

Ileana Matei : Bine. Nu știu dacă nu e plecat în străinătate. Vă doresc noroc și succes.

Dan T. Gurtesch : Cele semnalate au fost o simplă defecțiune tehnică. Atît. Restul, la timpul lor.

Dora Constantinescu : Am primit cele două plicuri din urmă. Vă rog, intrerupeți autoflagelarea. Un gînd puternic și curat e mai presus de orice suferință asumată. Scrisorile dvs. sint întîme și cerești ca și septembrie care iar a trecut.

Trifu Mariana : Versificați cu o anume dexteritate dar în afara actualității literare. Unele poeme ale dvs. plac, dar plăcerea e una, valoarea e alta. Adică performanța, originalitate. Dacă se schimbă ceva, mai trimiteți.

Ion Cioranu : Alb de titlu și Ultimul joc al singelui sint chiar poezie. Îi lipsește, însă, acel ceva înconfundabil, ceva ce n-ar putea fi decît al dvs. Mai trimiteți.

Ghiță Viorel : Versificări de album personal.

Veronica Leșliu : Apreciez aplecarea dvs. spre teme de ultimă oră, dar ele sint tratate superficial din punct de vedere poetic. În Ambulanța de ocazie e totuși ceva ce mă face să bănuiesc că puteți mai mult.

A. Manuela : Din poemul trimis, doar versul „picură albastrul cerului în Marea Roșie” are un fior liric, restul e loc comun. Poezia înseamnă, în primul rînd trăire personală nouă și originalitate formei.

Stoian Viorica : Doar primul poem promite poezie : „cu mărăgună îmi îndepărtez machiajul / Și încă mai fac șah cu umbra ta”. Dar ce înseamnă silivă ?

Iulian Nuță : Uneori leul / Cosește fum / Cosește atît de mult fum / Încît / Se contopește cu el”.

ION ZUBAȘCU ■

Debut FLACĂRA



Punctul pe „I”

elevă eu — la un capăt de coridor
la celălalt capăt — bătrînul profesor
adolescență fiind
surpată brusc în real
îmi amorțiseră privirea și corpul
ca după o cădere de pe cal
ruginată stăteam față în față cu el
bătrîn zimbitor
(la fel ca în ziua
în care tata m-a surprins
că-mi priveam picioarele goale
în oglindă)
neștiind cum să-mi cer iertare
sau dacă
ce să fac cu
mîinile astea inutile
lungindu-se ca două liane
și cercul dintre noi
se stringea, se stringea
ca o cicatrice, tot mai mic
devenea devenea
sentimentul ăla de vinovăție
chiar azi îmi mai paralizază memoria
habar n-am ce va mai fi
cum se va sfîrși,
cercul dintre noi s-a strîns, s-a strîns
ca un punct (ca ăla de pe „i”) a ajuns
și exact în punctul ăla
exact în punctul ăla
bătrînul profesor zimbitor
și-a stîns ȳigara

Poezia

Veniseam fără chef de la școală
am urcat ca de obicei la șaple
și-am invîrțit de două ori
cheia în yală
un cîmp negru, nesfîrșit
se-ntindea din pragul
apartamentului meu. Pe cîmpul ăsta
am văzut un lan ; un lan
gaiben de griu și-n mijlocul acestui lan
cînta prietenul meu Lucian
plin de tristețe, la pian.
M-am mirat că am musafir
pentru că nimeni nu prea vine
la mine.
Bunica a deschis zimbitoare
ușa
a adulmecat mirosul de pămînt,
de griu copt amestecat
cu miros de pian proaspăt lăcuit ;
— Ce vrei, copii, dulceață de migdale sau
sirop ?

...poezia e cadoul
pe care mi-l fac singură
cînd simt în jur
un cîmp negru, nesfîrșit

VALI VAL

Eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord

Răgetele măgarului kaghebisto-kominternist

Mărturisesc că la început am vrut să comentez articolul lui A. Antosiak „Eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord”, apărut în revista moscovită „Mejdunarodnaia Jizni”, dînd doar cîteva citate. Mi-am dat seama însă că cititorul ar fi păgubit dacă din textul articolului pe care l-am numit aș elimina fie și un singur rînd. De aceea m-am hotărît să-l public în întregime în această pagină. Fiindcă acum, cînd românii au început să cunoască — datorită, printre altele, și „Publicațiilor Flacăra” — adevărul cu privire la Basarabia și Bucovina de Nord, e bine ca ei să constate direct și personal pînă unde pot merge — și astăzi! — bolșevicii cu mistificarea, falsul, minciuna și neobrăzarea.

Povestea lui Antosiak nu este a lui Antosiak, adică n-a compus-o el. Ea a fost elaborată de Komintern, de N.K.V.D. și K.G.B. și completată pe măsură ce se desfășurau evenimentele, pînă ce a luat forma din articolul de față și a intervențiilor la ocaziile festive, la aniversări și zile mari. Unul din copiii și recitatorii acestor versiuni a fost — și, după cum se vede, a rămas — și A. Antosiak, chipurile, istoric militar, un fel de Ilie Ceaușescu al rușilor.

L-am văzut de multe ori, venea pe la ambasada noastră din Moscova, uneori în uniformă. Ochi de pește mort, mers de păianjen și rinjet de macac. Un trepăduș kaghebigist. Noi știam acest lucru, dar ne făceam că plouă. Din versiunea ne variatur cu privire la teritoriile românești de la răsărit de Prut și la relațiile noastre cu Moscova Antosiak n-a ieșit niciodată, dar la el doza de spurcăciune și de venin era întotdeauna mai mare decît la alții.

Credeam c-a murit, fiindcă nu mai auzisem de mult nimic despre el. Și iată-l că reapare. Cu aceleași ineptii. Cele migălite în „Mejdunarodnaia Jizni” atestă că pentru Antosiak timpul s-a oprit în loc. El n-a auzit de anexele secrete la pactul Ribbentrop-Molotov, de prăbușirea comunismului în Europa răsăriteană, de destrămarea imperiului sovietic, de independența multor republici din fosta u.r.s.s., inclusiv de independența Republicii Moldova, n-a auzit de multe altele; ca atare, el repetă senin (și senil) basmul croit în anul '30 și adăugit în perioada imediat următoare războiului, cînd s-a pietrificat. Din această pricină, l-am putea compara pe A. Antosiak cu o placă de gramofon zgîrîtă, cu un papagal, cu o jucărie stricată ori cu o moară hodorigită. Însă n-ar fi de ajuns, intrucît toate elementele arătate au și un aer pașnic, de cumsecădenie, ceea ce nu e deloc cazul lui Antosiak, lichea veninoasă și nerușinată, apostol al minciunii timpe și agresive. Spusele lui A. Antosiak pot fi comparate cel mai bine cu răgetele unui măgar. Ale unui măgar kaghebisto-kominternist. Fiindcă oricum s-ar schimba vremurile, măgarul nu poate să ragă decît într-un singur fel.

Legat de articolul „Eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord”, semnificativ este nu că rage măgarul, așă îi e datul lui, să ragă; semnificativ este că revista moscovită de politică internațională a găsit nimerit ca și în momentul de față, cu privire la Basarabia și Bucovina de Nord să ofere cititorilor ei nu adevărul, nu un material serios al unui om de știință adevărat, ci răgetele unui măgar. Să nu știe oare nici cei de la „Mejdunarodnaia Jizni” pe ce lume se află?

Face oare să ripostezi la răgetele unui măgar? Da, intrucît prin ele și prin balele spurcate care le însoțesc măgarul poluează foarte tare mediul înconjurător. Însă trebuie ripostat cu mijloace adecvate, adică cu bita și cu harapnicul, deoarece măgarul n-a fost niciodată sensibil la alte argumente.

O ultimă observație. Antosiak a răgit de cînd îl știu și, constat cu surprindere, rage și acum în patru vînturi și kaghebigist se prăpădesc de plăcere. Dovadă, publicarea răgetelor în „Mejdunarodnaia Jizni”. Numai că, în zilele noastre cel puțin, problemele politice serioase nu se rezolvă potrivit răgetelor unui măgar. Fie el și un măgar kaghebisto-kominternist.

ION D. GOIA

Schimbările actuale din țările Europei răsăritene, acutizarea relațiilor interetnice au readus în atenția opiniei publice evenimentele din vara anului 1940, cînd a fost soluționată problema eliberării Basarabiei și a Bucovinei de nord, cotopte de România în 1918. Statul sovietic, așa cum atestă documentele, nu a recunoscut niciodată anexarea acestor teritorii.

Este, desigur, firească dorința de a afla adevărul despre ceea ce s-a întîmplat. Din păcate, într-o serie de cazuri emoțiile prevalează asupra rațiunii sănătoase, statul sovietic este acuzat de „ocuparea” acestor teritorii, mai mult, se lansează cereri privind retrocedarea către România a Basarabiei și Bucovinei de nord.

Faptele și documentele istorice confirmă că Basarabia a intrat în componența Rusiei încă din anul 1812, adică cu cîteva decenii înainte de formarea statului România.

Documentele oferă concluzii convingătoare care demonstrează că agresiunea a fost comisă nu de statul sovietic, ci de România regală, care a invadat teritoriul Basarabiei sovietice, a înăbușit puterea sovietică în ținut și a anexat Basarabia. În același mod a procedat România și cu Bucovina de nord a cărei populație — după destrămarea monarhiei austro-ungare — s-a pronunțat la 3 noiembrie 1918, în cadrul Vecei naționale bucovinene, pentru reunirea cu Ucraina sovietică.

La 9 aprilie 1918 a fost convocat „Sfatul țării” care a hotărît alipirea Basarabiei la România cu drept la autonomie. Clădirea, în care avea loc ședința, a fost înconjurată de trupe românești. Cu titlu de „gardă de onoare” în sală a fost introdus un pluton de soldați români. În ciuda intimidării celor care ar fi votat împotriva, pentru unire s-au pronunțat doar 86 de delegați din

cel 162. Hotărîre ilegală, intrucît această problemă putea fi soluționată numai de Adunarea Constituantă aleasă de întreaga populație a ținutului și cu acordul statului sovietic, din componența căruia făcea parte Basarabia. Or, el nu a dat niciodată un asemenea consimțămînt.

Sub presiune la 10 decembrie 1918 „Sfatul țării” a hotărît „alipirea necondiționată” a Basarabiei la România, adică anexarea ei la România. Hotărîrea a fost luată fără a se discuta și fără numărul elementar de participanți: din cei 202 delegați erau prezenți doar 46. În ajunul supunerii la vot, guvernatorul român Voitoianu l-a convocat pe toți delegații și le-a spus: „V-am invitat aici pentru a vă informa despre stadiul în care se află problema basarabeană... Dv. trebuie să renunțați la autonomie. Renunțarea la autonomie ne este necesară înainte de conferința de pace”. Frațiunea țărănească a votat împotriva și 10 delegați au semnat un act în care se condamna această hotărîre ilegală. La aceeași ședință, Voitoianu a dat citire decretului regal privind dizolvarea „Sfatului țării”. Basarabia și Bucovina au fost transformate în provincii ale României. În multe orașe și sate au avut loc mitinguri, adunări unde s-a cerut retragerea imediată a trupelor românești, restabilirea puterii sovietice, revenirea Basarabiei în componența Rusiei sovietice și reunirea Bucovinei de nord cu Ucraina sovietică. Într-o serie de localități au avut loc răscoale, din care cele mai puternice au fost cea de la Hotin (1919), de la Bender (1919) și de la Tatarbunari (1924).

Documentele confirmă că în perioada interbelică guvernul sovietic a propus în repetate rînduri României soluționarea pașnică a problemei basarabe-

ne. Dar guvernul regal a respins toate propunerile, inclusiv cea referitoare la un plebiscit pe teritoriul Basarabiei.

O dată cu începerea celui de-al doilea război mondial, România regală s-a orientat spre alianța cu Germania, și-a pus în slujba Reichului potențialul economic, și-a oferit serviciile în războiul împotriva URSS. În mai 1940, Consiliul de Coroană a adoptat hotărîrea privind alianța cu Germania fascistă. Graba cu care a avut loc subordonarea României Germaniei naziste a făcut foarte probabilă ocuparea de facto a teritoriului românesc, ca și a Basarabiei și Bucovinei de nord, și transformarea lor în avanposturi germane în războiul împotriva Uniunii Sovietice.

În această situație complexă a apărut pericolul real la adresa securității granițelor de sud-vest ale URSS, ceea ce impunea soluționarea neîntîrziată a problemei basarabene. În urma schimbului de note între guvernele URSS și României, din 26—28 iunie 1940, problema privind revenirea la Uniunea Sovietică a Basarabiei și Bucovinei de nord, populată în principal cu ucrainenii, a fost soluționată pașnic.

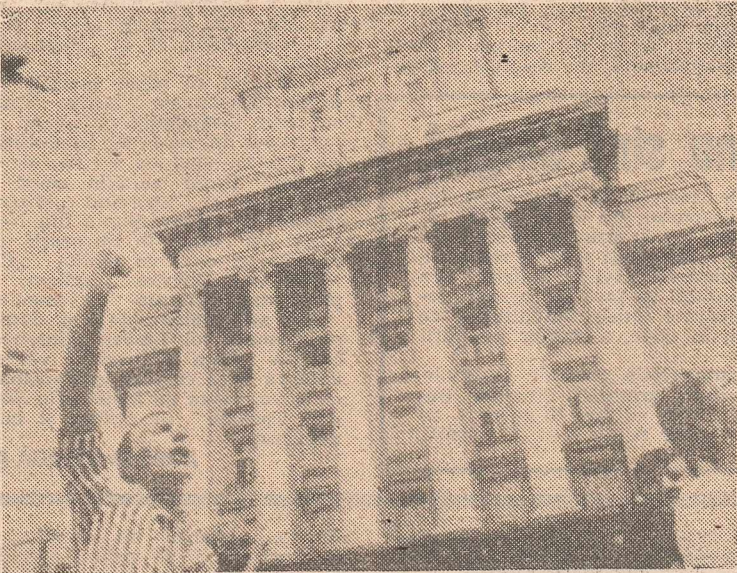
În raloanele eliberate a fost restabilită puterea sovietică. Sesiunea a 7-a a Sovietului Suprem al URSS a satisfăcut rugămintea poporului moldovenesc, și la 2 august 1940 a hotărît crearea Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești. Prin acest act a fost restabilită pe deplin statalitatea moldovenească. Bucovina de nord a intrat în componența RSS Ucraină și a fost transformată în Regiunea Cernăuți.

La 22 iunie 1941, trupele românești, împreună cu Germania fascistă au atacat URSS. Războiul a adus uriașe nenorociri poporului sovietic. El a costat scump și poporul român. România a pierdut peste 600.000 de soldați și ofițeri. Eliberarea României de trupele germano-fasciste s-a înfăptuit cu ajutorul armatei sovietice. Pentru libertatea poporului român și-au vărsat sîngele 286.000 de ostași sovietici, din care peste 69.000 și-au pierdut viața. După eliberarea României de sub fascism, între popoarele din țările noastre s-au instituit relații de prietenie și bună vecinătate.

Restabilirea în 1940 a graniței sovieto-române pe Prut a fost confirmată prin Tratatul de pace încheiat în 1947 cu România de Uniunea Sovietică, SUA și Marea Britanie. Inviolabilitatea frontierelor din Europa, create în urma reglementărilor contractuale a rezultatelor celui de-al doilea război mondial, a fost consfințită în Actul final al CSCE din 1975.

A. ANTOSIAK

(Articol reprodus din revista moscovită „Mejdunarodnaia Jizni”)



Micromagazin „Flacăra”

Campionul Borg

și dragostea

Fotul supercampion de tenis Bjorn Borg a avut o serie de decepții în viața sentimentală (Bjorn în traducere înseamnă urs). După ce și-a părăsit „prima” iubire, pe Mariana Simionescu, s-a căsătorit cu superba blondină Jannicke Bjoerling, o suedeză în vîrstă de 17 ani și de care, după spusele campionului, era îndrăgostit „pe vecie”. Noua lui iubire, de profesie manechin, ce devenise ulterior vedetă de filme „porno”, l-a dat și un fiu, pe Robin. Dar „vesnica” dragoste s-a răcit și după divorț Borg s-a îndrăgostit de Loreana Berte, o italiancă, mai în vîrstă cu 6 ani decît el. Noua „legătură” nu a fost pe placul suporterilor, deoarece „cucerita” avea reputația unei devoratoare de bărbați și a unei femei despre care „gurile rele” spuneau că nu ezită să-și

dezvăluie farmecele trupesti pînă și pe manșeta discurilor



ei. Pentru a-l provoca pe numeroșii și admiratori, întotdeauna purta rochii cu decolteuri adînci, iar costumele de piele erau lipite de corp. Pentru lansarea ultimului disc, Loreana s-a prezentat într-o fotografie complet goală, iar într-un film porno a fost văzută, așa cum a publicat „Revista Mea” din Israel, sărutîndu-se în pat cu o altă femeie.

Scandalizată, fosta soție a lui Borg, Jennicke, a cerut tribunalului ca de educația fiului ei, Robin, să se ocupe numai ea, în exclusivitate. Pînă acum ambii părinți se ocupau de copil, pe rînd, cite 15 zile. Eventuală pierdere a copilului, precum și amenințările Loreanei că îl va părăsi au dus la o tentativă de sinucidere. La 7 februarie 1989, Borg a înghițit o mare cantitate de barbiturice. Spitalizat la Milano, după un timp a fost repus „pe picioare”. Remontat de căsătoria cu Loreana, Borg și-a reluat, puțin mai tirziu, antrenamentele pe un te-

ren de tenis din Londra, iar după o întrerupere de 8 ani, în aprilie 1991 a participat la primul meci de tenis avînd ca partener pe spaniolul Giordi Arrese. Deși partida a fost pierdută, Borg nu s-a descurajat. El speră să revină cît mai curînd la vechea lui formă. Noua dragoste l-a dat un nou elan. Să nu uităm că Borg are o avere de peste 80 de milioane de dolari, o vilă la Monte Carlo, o casă la Long Island și o insulă privată în Suedia.

Parfumuri la comandă

Au existat și există multe dispozitive care emit, în atmosfera unei camere, substanțe volatile, dar pînă în prezent toate aceste aparate emană doar un singur parfum, ceea ce face ca de la obișnuință să se ajungă la saturație olfactivă. Noul aparat electronic, din imagine, care nu posedă nici o singură piesă în mișcare, difuzează succesiv diferite mirosuri plăcute. În sertarul cu care este dotat, se introduce o casetă din polipropilenă, pe care se află



depuse patru pastile, de culoare albă. Casetă pune în funcțiune un oscilator ce transmite impulsuri la patru rezistențe, care se încălzesc pe rînd, activînd una din pastile. După un anumit timp, prin întrerupere automată, urmează o perioadă de răcire, după care una cîte una pastilele difuzează un anumit parfum, iar obișnuința nu se mai crează.

AUREL DIANU



CUPELE EUROPENE

Participarea celor patru reprezentante românești în cupele europene la fotbal s-a soldat cu un bilanț nesatisfăcător ținând seama că Universitatea Craiova (în C 1) a fost eliminată — în premieră pentru fotbalul nostru — de o echipă din Cipru, iar F.C. Bacău (în C 2) a înregistrat un pasiv de 11 goluri. Doar Steaua și Dinamo merg mai departe (ambele în C 3), ul-

tima realizând o calificare de prestigiu. Tragera la sorți pentru desemnarea adversarelor din turul al doilea nu a fost prea generoasă, confruntările urmând să aibă loc cu reprezentante ale fotbalului spaniol și italian: Sporting Gijon — Steaua și Genoa 1893 — Dinamo, cele două manșe având loc la 23 octombrie și 6 noiembrie.

Dinamo

Miercuri, 2 octombrie, orele 16 și 52 de minute, pe stadionul „Dinamo” se derulau ultimele cinci minute ale repriezelor de prelungiri din partida Dinamo — Sporting Lisabona. Dinspre tribuna întâi s-a stăruit un vânt care a început să scuture frunzele copacilor, iar toamna își făcea simțită prezența prin primii picuri de ploaie. La o lansare în adâncime, Moga pătrunde printre fundașii centrali adversi, se deplasează ușor pe stînga, centrează impecabil peste înțreg careul, Gerstenmejer (complet nemarcat) lovește precis mingea cu capul, trimițând-o pentru a doua oară în plasa porții lusitanilor. Dinamo era calificată! Explozie de bucurie în teren și în tribune, natura creează un cadru fantastic: vîntul se întetește și devine vijelie, zborul frunzelor se amestecă cu cel al serpentinelor și confetiilor. Eram martorii unei splendide performanțe realizată de o echipă, pe care o redăm cu majuscule în componența ei: STELEA — KADAR (CRISTEA), MIHALI, MATEI, M. PANĂ (ATOMULESEI) — CHEREGI, GERSTENMEJER, C. PANĂ, D. MUNTEANU — MOGA, DEMOLLARI.

Ce a fost pînă atunci, se știe din transmisia televizată și din cronicile apărute în cele două ziare de specialitate sau în rubricile de sport ale cotidienele. Am vrea să remarcăm, însă, modul excelent în care dinamoviștii au abordat partida, cu calm și cu răbdare, încrezători în forțele lor (așa cum numai buna pregătire îți poate crea această stare de spirit), deși întîlneau

un adversar de prima mîna pe scena fotbalului european și care, față de confruntarea de la Lisabona, se prezenta cu trei jucători de marcă absenți atunci: brazilienii Luisinho și Douglas, internaționalul portughez Felipe. Numai că fotbalistii noștri au fost net superiori și la capitolul voință și dăruire sufletească, risipa lor de energie înfrîngînd rezistența oaspeților, pe care numai șansa i-a salvat în alte trei rînduri de primirea altor goluri. De aceea, mai ales cînd totul se termină cu bine, nu vom incrimina nici unele decizii ale brigăzii sucede de arbitri (în frunte cu Bo Karlsson) la cîteva faze: hențul comis în careul portughezilor și rămas nesancționat, nevalidarea unui gol atunci cînd portarul Ivković a prins mingea dincolo de linia porții sau o situație favorabilă de atac a lui Cadete, pornită însă din poziția de ofsaid.

Pe bună dreptate, la conferința de presă care a urmat la încheierea partidei, cunoscutul scriitor Fănuș Neagu aprecia că acest meci ar fi trebuit să se dispute într-o semifinală a competiției. Așa după cum sublinia însă antrenorul lusitanilor, Marinho Peres, „în timpul jocului au fost ocazii care puteau să răstoarne soarta acestuia, atît pentru Dinamo, cit și pentru Sporting, dar numai una dintre echipe putea să se califice”. Odată cu felicitările pe care le adresa dinamoviștilor, cunoscutul tehnician portughez considera că Dinamo este o echipă foarte bună și a obținut calificarea în mod strălucit și meritat, putînd ajunge departe în Cupa UEFA. Aceleași cuvinte elogioase au fost adresate gazdelor și de conducătorul clubului Sporting, dl. Sousa Cintra, care se gînde-

te chiar la o prezentă a echipei Dinamo în finala Cupei UEFA și la cîștigarea acesteia. În același timp, ni s-a părut elocventă mărturisirea domnului Vasile Ianul: „Să nu atribuim merite mai mari uneia sau altora din colectivul de specialiști, fiecare pe «felie» lui și-a făcut datoria, iar meritele sînt ale tuturor”.

Adresînd, la rîndul nostru, felicitările de rigoare tuturor celor implicați în realizarea acestei minunate izbînzii, trebuie să remarcăm încă o notă de profesionalism: în euforia generală, un om era totuși îngîndurat — antrenorul Florin Halagian, care se gîndea deja la derby-ul de duminică, din campionat, cu Steaua!

POMPILIU L. DUMITRESCU

P.S. Sîntem datori cititorilor noștri cu o explicație: în



Fotografie de GIG MOTOIANU

numărul precedent al revistei „Flacăra”, avîncronica partidei Dinamo — Sporting a fost însoțită de o fotografie, realizată de colegul nostru Gig Motoianu, a cărei legendă trebuia să fie următoarea: „Imagine din meciul în care s-au întîlnit două adversare ale lui Sporting (Dinamo — „Poli” Timișoara 4-1), ultima întrecîndu-l anul trecut pe lusitani cu 2-0. Ce-ar fi ca astăzi...?” Să zicem, din superstiție, legenda nu a mai apărut. Dar pronosticul s-a adevărat.

Încredere în Steaua

Umbră Stelei s-a calificat după un meci de 120 de minute, care ne-a ținut cu sufletul la gură și va întîlni în turul 2 al Cupei UEFA pe Sporting Gijon din Spania. Am tot sperat în ultimele noastre intervenții că Steaua nu este departe de a renaște, că este pe un drum bun. Din păcate, ceea ce s-a întîmplat marți, în meciul cu ambițioasa formație cipriotă, Anorthosis Famagusta, care și-a vîndut foarte scump pielea, ne-a contrazis, cel puțin pe moment. Am crezut în victoria Stelei, dar am fost foarte aproape de o înfrîngere greu de imaginat. Au lipsit în această partidă preluările în viteză, angajamentul total, fizic și moral, un coordonator de joc (Panduru încă nu convinge pe acest post și poate că nici nu e omul potrivit). Disciplina a lăsat și ea de dorit, de exemplu comportarea lui Vlădoiu, cel care trădase o dată echipa și a mai făcut-o încă o dată, împins poate și de galerie, altfel, așa cum trebuia, al 12-lea jucător al Stelei. Este clar că echipa nu a mers, poate din cauza victoriei de la Larnaca, dar credem, mai ales din cauza greutăților ce apar la clădirea unei formații, care păstrează din vechea gardă doar pe un Ilie Dumitrescu, de nerecunoscut. El a cedat rolul de lider lui Ilie Stan, eroul întîlnirii cu Anorthosis, autor a două goluri și al calificării, împreună în primul rînd cu Bucur Bogdan, Ungureanu și Minea.

Știm că poate cerem prea mult și prea repede de la viteză și dar ei au o firmă pe care au datoriat să o respecte. Urmează pentru Steaua întîlniri mult mai grele, în care

numai seriozitatea și jocul la „sacrificiu” vor conta. Performanța cere sacrificiu și sperăm că Steaua se va înscrie pe această „orbită” cit mai repede.

MIHAI SÂNDOIU

F.C. Bacău

Desigur, nu este cazul și nici spațiul nu ne permite să ne lănsăm într-o amplă analiză a comportării cu totul lamentabile a băcăuanilor în Cupa Cupei, mai ales că nu am fost martori direcți la cele două partide susținute în compania echipei Werder Bremen. De asemenea, nu poate constitui o consolare pentru ei faptul că Universitatea Craiova (învingătoarea lor din finala cu cîntec a Cupei României) a înregistrat o altă contraperformanță. Vom sublinia doar o caracteristică a fotbalului profesionist și anume seriozitatea cu care este tratată oricare partidă și cu orice adversar. Astfel, Werder (demnă reprezentantă a școlii germane de fotbal) nu a recurs, după cum s-a vehiculat (sau s-a sperat) la un moment dat, în partida de pe propriul teren, la alinierea unei formații fără titularii săi, alcătuită mai mult din juniori sau rezerve. Ei bine, respectul pentru fotbal (și pentru mîna de fotbalist) nu i-a făcut să procedeze de asemenea manieră. Cit despre F.C. Bacău, e ușor să dai cu pietre în cel căzut, așa că ne oprim aici. Eșecul său trebuie să constituie însă un serios prilej de reflecție pentru toți cei care sînt în bunul mers al fotbalului nostru.

POMPILIU L. DUMITRESCU

Al doilea pas a fost greșit

Degeaba încerca comentatorul radio să aducă scuze pentru echipa Universității Craiova în al doilea meci cu Apollon Limassol, pentru că jucătorii noștri nu știu fotbal. Mai bine nu se prezentau căci, 0-3 era același scor și nu ne mai făceam de ris. Universitatea Craiova și-a sîfonat serios bruma de renume cu greu dobîndit în ierarhia echipelor europene.

Fără un conducător de joc, fără un atac percutant și fără o pregătire tehnică pe măsura condițiilor impuse de fotbalul modern, campioana (unei mari hoții) nu poate conta nici măcar în campionatul intern. Cu puținele ocazii pe care le-a avut și pe care le-a ratat, „campionissima” noastră parcă nici nu a existat în teren. Păcat că acel semnal de alarmă (partida cu Dinamo) nu a fost luat în serios. Cu zestrea de două goluri, craiovenii puteau să se mobilizeze mai bine și să treacă de această penibilă și modestă echipă cipriotă. Cu acest lot subțire și cu acești antrenori nervoși, să nu ne mirăm la vară cînd Universitatea Craiova va fi cel puțin în urma concitadinei Electroputere. Ar fi păcat pentru un asemenea club.

DAN MIRCEA POPA

Etapa, pe scurt

● În cea de-a șaptea etapă a campionatului diviziei A gazdele și-au luat „partea leului”, oaspeții obținînd doar o victorie (tresărirea de orgoliu a Universității Craiova îi aduce acesteia cîștig de cauză cu 3-0 la Hunedoara, în dauna Corvinului) și o singură remiză (1-1, F.C. Inter Sibiu — Gloria Bistrița) ● Etapa precedentă a produs mutații în rîndurile conducătorilor tehnici: la Universitatea, Sorin Cîrțu este (temporar?) înlocuit cu Constantin Oțet, la Brașov — I. Nagy cu N. Proca, iar la Sibiu — Gh. Turlea cu Șt. Coidum ● Remarcabilă „seria” Petrolului (șase victorii!), ultima reputată (cu 2-1) în confruntarea cu altă fostă „europeană”, „Poli” Ti-

mișoara ● Noile promovate se situează printre fruntașele clasamentului: Oțetul Galați — Rapid 3-2 (după 3-0!) și Electroputere Craiova — F.C. Brașov 2-0 ● De asemenea, A.S.A. Tg. Mureș (3-1 cu F.C. Dacia Unirea Brăila) ocupă o poziție cădută ● Deși la limită (1-0), victorii prețioase pentru gazde în partidele Sportul Studențesc — F.C. Farul și F.C. Bacău — F.C. Argeș ● Derby-ul celor două promovate la examenul „europenilor” (Dinamo — Steaua 1-0) a fost cel mai bine caracterizat de antrenorii respectivi: Florin Halagian: „Așa cum am bănuț, jocul a fost foarte greu. După un meci viu disputat, în care Steaua a vrut să nu piardă,

iar noi nu acceptăm să nu cîștigăm, șansa ne-a suris și pentru că am jucat mai ofensiv. În prima repriză am greșit pentru că ne-am năpustit peste adversar, jucătorii mei n-au avut răbdare. La pauză am intervenit, spunîndu-le să jucăm ceea ce jucăm de obicei, astfel că în repriza secundă steliștii n-au mai avut nici o ocazie de poartă. În ultima instanță, s-a fim mulțumiți de rezultat — victoria este victorie”. Emerich Jenci: „Felicit echipa Dinamo pentru victorie, deși a cîștigat fără glorie. Dinamo are la ora actuală un lot mai valoros. În jocul de astăzi noi am comis o singură greșală (Panait), iar greșelile se plătesc”. ● Etapa viitoare va avea loc miercuri, 9 octombrie.



Miss România Sport '91

La sfîrșitul săptămîinii trecute, în Palatul Sporturilor din Capitală a avut loc faza finală

a Concursului „Miss România Sport '91”, organizat de Agenția Internațională COMAREX, împreună cu Serviciul marketing din Departamentul Sport al M.T.S. și sub egida Agenției concursurilor de frumusețe „MISS ROMÂNIA”. Pe primul loc s-a clasat reprezentanta județului Cluj — Liliana Dorina Leș (născută la 7 noiembrie 1968, avînd o înălțime de 1,77 m și o greutate de 56 kg). Pe locurile următoare: 2. Camelia Șuba (Timiș) și 3. Mihaela Ionescu (Constanța). Concursul a avut ca scop crearea unor fonduri pentru susținerea sportivilor în vederea pregătirii și participării la Jocurile Olimpice de Iarnă de la Albertville, precum și stimularea producătorilor de materiale și echipament sportiv din țară. (P. L. DUMITRESCU).

Tandon ROMANIA S.R.L.

**Distribuitor autorizat pentru
România al firmelor**
Tandon
COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

- TANDON COMPUTERS**
- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
 - MONITORE alb-negru sau color VGA;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - IMPRIMANTE cu laser;
 - REȚELE de tip NOVELL.
- GARANȚIE 1 AN.**

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

Societate mixtă româno-germană
ADRESA: Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

- AEG — OLYMPIA**
- MAȘINI DE SCRIS;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - aparate de FOTOCOPIAT;
 - TELEFAXURI;
 - MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
 - aparate TELEFONICE;
 - CONSUMABILE diverse.



Bacău, Strada Ioniță
Sandu Sturza nr. 33
Telefon: 12446
Telex: 21291

SE PREZINTĂ

Din totalul lucrărilor, 90% sînt în domeniul construcțiilor industriale, precum cele executate la Letea, S.C. SOFERT Bacău, Avicola, PANBAC și altele.

Lucrările de construcție cuprind obiective:

- Civile
- Social-culturale
- Hidrotehnice
- Industriale

Cu un personal de aproximativ 460 de salariați, „Conbac” S.A. Bacău este o firmă prestigioasă a cărei deviză este exprimată într-un singur cuvînt: CALITATEA.

PUBLICATIILE Flacăra



Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47.03.326.350-6 BRC

Director:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia
Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

REDACȚIA: Pașcu Balaci, Petre Barbu, Aurelia Boriga, Dumitru Constantinescu, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltea Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Horia Pătrașcu, Dorin Sălăjan, Mihail Stănescu, Paul Vinicius, Ion Zăbașcu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2143 — secretar general de redacție, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

FLACĂRA BIS

Redactor șef:
Dorin Gherghinescu
Secretar general de redacție:
Liana Tatos
REDACȚIA: Constantin Dumitru, Liviu Timbus

REBUS

Redactor șef:
Tudor Octavian
Secretar general de redacție:
Alexandru Pășarin
REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihail Zgubea.
Telefoane: 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, arh. Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic: Nicolae Botin, Cornelii Olteanu

PUBLIC RELATION (2634): Ruxandra Onofrei, Mihail Săndoiu.

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, tel. 17.48.91

FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Administrația: Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, Ing. Stan Pelteacu).

Tiparul: Imprimeria CORESI București

INTEX S.A. ROMAN

Strada Ștefan cel Mare nr. 3 B
Tel. 22320

PRODUCE:

- Confecții textile
- Tricotaje
- Încălțăminte din piele și înlocuitori

De la INTEX S.A. Roman puteți obține: costume bărbătești, îmbrăcăminte de damă și pentru copii, costume tricotate, pulovere, rochii și bluze care, prin calitatea lor excepțională au fost solicitate pe piața externă. „Intex” S.R. Roman aduce la cunoștința agenților economici interesați că pune la dispoziție întreaga gamă de produse realizate, acceptînd la cererea beneficiarilor asimilarea oricărui reper fie pentru intern sau extern. Cu modele concepute în atelierele proprii de creație și care se adresează tuturor vîrstelor (de subliniat uniforme școlare care vor deveni tradiționale pentru elevii de liceu) „INTEX. S.A. Roman este un partener ideal de afaceri. Așadar, nu uitați: INTEX. S.A. Roman vă așteaptă!



Mercedes-Benz

TV ROM International SRL

Reprezentant general
Mercedes-Benz AG pentru România

Str. Gabriel Perli 5
RO-70148 București
Telefon: 15 11 64, 15 60 32
Telefax: 15 06 10

TIB '91



Strada Baltagului nr. 19
Telefon 1 39 26
Director
dl. MIHAIL ACATRINEI

Din cuptoarele noastre de aur pleacă spre dumneavoastră „piinea noastră cea de toate zilele”.

S.C. MORARIT PANIFICAȚIE S.A. Neamț, oferă următoarele sortimente de piine consumatorilor din Piatra Neamț, Tg. Neamț și Bicaz:

- Piine la tavă ● Specialitate pe vatră „Bistrița” ● Specialitate „Pietreana” ● Franzela „Ceahlăul”

O gamă diversă de produse de patiserie printre care renumitele:

- Batoane cu mac ● Ecleruri ● Pateuri cu brînză

Nu sînt uitați nici cei mici; pentru ei producem Calciu griș de calitate superioară.

S.C. MORARIT PANIFICAȚIE S.A. NEAMȚ, execută la comandă produsul tradițional „OZANA”, în gramajele și formele cerute de ritualul bisericesc.

Adresați-vă cu încredere firmei noastre!

VREMURILE SÎNT CUM SÎNT, DAR VREMEA?

(prognoza vremii pentru intervalul 9-15X1991)

Săptămîna care a trecut, și meteorologic vorbind, a fost destul de bulversată. Primele ei zile au fost însoțite și deosebit de calde pentru această perioadă a anului. Luni și

marți frecvent s-au atins și chiar depășit 30 C în mai toată țara. Apoi, începînd de miercuri noaptea un important front atmosferic a traversat toată țara generînd puternice intensificări de vînt, numeroase ploi ce-au avut și caracter de aversă și mai ales o importantă scădere de temperatură, de pînă la 20 de grade în unele localități din sudul și vestul țării.

Următorul interval de prognoză apreciem că nu va fi foarte „zbuciumat”. Astăzi, așteptăm ca cerul să fie mai mult noros și să plouă temporar în regiunile sud-vestice. În restul țării va fi ceva mai bine, adică

cerul va fi mai degajat, iar șansele de ploaie mult mai mici. Dimineața temperaturile minime vor fi mai ridicate în zonele cu nebulozitate accentuată și mai scăzute în rest, în general ele încadrîndu-se între 8 și 16 C. La prînz valorile maxime nu vor fi prea ridicate și vor avea valori cuprinse cam între 16 și 24 C. Joi nu va aduce modificări esențiale în aspectul vremii. Este foarte probabil ca temperatura aerului să scadă puțin în jumătatea de nord-est, iar ploile să se mai diminueze. Vineri vom asista din nou la o încălzire ușoară a vremii și la o extindere a ariei

de nebulozitate și precipitații. Sîrșitul de săptămîna se arată a fi destul de indecis: nici foarte frumos, nici foarte urît. Cerul va prezenta unele înnoirări mai ales în sud-vestul și sudul țării unde și șansele de ploaie sînt destul de mari. Temperaturile se vor încadra în limitele normale acestei perioade: 5-11 C valorile minime, mai coborîte în depresiuni pînă la 1-2 C, și 13-21 C cele maxime. Săptămîna următoare va debuta cu o vreme mai bună dar ușor mai răcoasă.

IOANA MAȘEK ■